

Tidskriften

Kuba

Utgiven av Svensk-Kubanska Föreningen
Nr 2. 2007. 25 kr

Studieboken om Kuba EN ANNAN VÄRLD ÄR MÖJLIG

Den kan köpas på/beställas från Svensk-Kubanska Föreningen för
130 kr,
plus frakt vid postbefordran

I den kan du läsa om Kubas samhälle, grundlag, folkmakt och demokrati, arbetsliv och vardagsliv, kultur och religion, hälsovård, ekologiskt jordbruk, idrott, utbildning och om Kubas solidaritet med fattiga länder i världen.

Ditt bidrag behövs till
Svensk-Kubanska Föreningens
STÖDFOND
pg 40 54 11 - 0

Tidskriften
Kuba

Nummer 2/2007
Ärgång 37

TIDSKRIFTEN KUBA ges ut för att sprida information om det kubanska folkets kultur och samhällsliv. Tidningen utkommer med 4 nummer per år och ingår i medlemskapet i Svensk-Kubanska Föreningen. PRENUMERATION kostar 100kr/år. Sätt in pengarna på pg 40 54 11 - 0.

SVENSK-KUBANSKA FÖRENINGEN är en partipolitiskt obunden förening med målsättningen att stödja den socialistiska revolutionen på Kuba och det kubanska folkets kamp mot imperialismen samt att främja kontakter och samarbete mellan de svenska och kubanska folken. MEDLEMSAVGIFT i Svensk-Kubanska Föreningen är 250 kr/år och sätts in på postgiro 40 54 11 - 0.

REDAKTION: Sture Arrhed och Eva Björklund. ANSVARIG UTGIVARE: Eva Björklund. ADRESS: Box 450 65, 104 30 Stockholm. BESÖKSADRESS: Drottninggatan 89-91, Stockholm. TELEFON & FAX: 08-319530. TRYCK: A-GRAPHICA 2001. ISSN 1402-8638

INNEHÅLL NUMMER 2 • 2007

KALLA DET DEMOKRATI ELLER INTE Eva Björklund	3
En debatt i början av 2007 DE FEM GRÅ ÅREN Eva Björklund	4
Om debatten om "De fem grå åren" KUBANSKA GLÖMSKOR René Vásquez Díaz	6
Intervju med baptistpastor GUDS RIKE - INGET VERK AV UTOMJORDINGAR Dick Emanuelsson	8
På Venezuelas "Stora Savann" DE FÖRSTA LÄKARNA NÅGONSIN Granma 15.3	10
MILJARDER MÄNNISKOLIV PÅ BILISMENS ALTARE Eva Björklund	11
HOMOSEXUELL RÄTT I HAVANNA Calvin Tucker	12
FÅNGAD AV RAP-REVOLUTIONEN Morning Star 13.3	13
REPORTRAR UTAN KLÄDER Zoltan Tiroler	14
PARABOLANTENNER I SVERIGE OCH PÅ KUBA Jorge Capelán	16
MAGALYS-JOURNALIST PÅ LÄNSTIDNINGEN Zoltan Tiroler	17
USAs BLOCKAD OCH MOTAKTIONER	18
SPANSK UTRIKESMINISTER BESÖKER KUBA	19
VE DEN SOM KRITISERAR KUNGARIKET SVERIGE Eva Björklund	20
SOCIALISTISKT FORUM I UPPSALA Per Olov Lennartsson	22
KUBASOLIDARITET	23

Kalla det demokrati eller inte

Eva Björklund

Många inom den breda vänstern sympatiserar med Kuba, men många, kanske t o m de flesta, har invändningar mot det politiska systemet. Med full kännedom om sakförhållandena är det självklart ändå rimligt att ha invändningar. Men min erfarenhet är att avståndstagandet i många fall dels beror på okunskap om hur det faktiskt är uppbyggt, dels på svårigheter att frigöra sig från de nidsbilder av Kuba som är de enda som får spridning i Sverige utom i mycket marginella sammanhang, dels på svårigheter att föreställa sig att demokrati kan utvecklas i andra former än de som etablerades i Europa och USA under 1800-talet. Det leder till att Kuba avfärdas som enpartistat, som slutet, isolerat, ovilligt att lära sig av andras erfarenheter och därmed ett system som det är ointressant att diskutera.

Dock börjar insikten infinna sig att systemet är en del av förklaringen till att Kuba har kunnat utveckla sin självständiga sociala, ekonomiska, kulturella, ekologiska, internationalistiska politik trots USAs alla aggressioner i snart 50 år. Men föreställningen finns att det ändå är odemokratiskt och ett högt pris som kubanerna tvingats betala för att överleva och utvecklas, inte något de valt. Det höga priset de tvingats betala i snart 50 år är mer omfattande aggressioner från USA än något annat land i världsdelen. Och inget system i världen hade klarat det utan folkligt engagemang och delaktighet, kalla det demokrati eller inte.

En förhärskande uppfattning är att det är diktatur, ibland utifrån det besynnerliga påståendet att regeringen skulle vara oavsättbar. En av de radikala innovationerna i Kubas grundlag och valsystem från 1975 är just avsättbarheten: att alla valda representanter - från kommunfullmäktige till regering och president - dels är redovisningsskyldiga inför väljarna en gång i halvåret, dels avsättbara även under mandatperioden. Om 10 procent av väljarna blir missnöjda kan de begära nyval utan att behöva invänta mandatperiodens slut. Så kan nationalförsamlingen kräva nytillsättning av en eller flera ministrar, medan väljarskaran för en ledamot i församlingen är respektive valkrets. Denna förnyelse - en grundsats i deltagande demokratin - togs sedan över i Venezuelas grundlag.

Det gäller också den folkliga diskussionen om grundlagsförslaget - så att alla skulle känna till det och bidra med synpunkter - följt av folkomröstning. Mellan Kuba 1975 och Venezuela 1999 hade också Sydafrika inspirerats av sättet att främja kunskap och engagemang i grundlagsfrågan, liksom nu också Bolivia och Ecuador m fl. Ännu ett inslag som inspirerat Venezuela är formerna för medborgarnas deltagande i diskussioner, beslut och verkställande, framför allt på grannskaps- och kommunnivå. Idén om personval på grannskapsgrund ligger också bakom införandet av kom-

munal rådgivning som parallella strukturer till de traditionellt partivalda kommunfullmäktige.

"Ingen oppositionell press"

Det upprepas varje gång Kuba förs på tal. Men det som inte finns är privatägda media för vinstalstring. Och det som råder är en påtaglig hegemoni som gör att kritiken i såväl statliga och kommunala som organisationsägda media (folk-rörelser, intresseorganisationer, ideella föreningar, religiösa samfund m fl) mig veterligen aldrig anför en återgång till kapitalism och eftergifter till USA som alternativ, ungefär som den svenska debatten utesluter argument för rasistisk åtskillnad, för feudala förhållanden, för slaveri. Däremot förekommer på Kuba diskussion om mer eller mindre begränsade inslag av marknad och vinst. Även frågan om för- och nackdelar av att blanda in partier i valsystemet diskuteras emellanåt.

En fråga som tycks vara tabu här i Sverige är om privatägda, vinstdrivande (kapitalistiska) mediaföretag kan förenas med yttrandefrihet och -rättighet. Olika åsikter, motsättningar och kamp om idéerna - meningsutbyte är grundläggande för demokratin och för mänsklighetens utveckling. Men jag tror inte att det kapital som behövs för att starta och driva media behöver vara privat för att detta meningsutbyte ska komma till stånd. Tvärtom visar erfarenhet att media följer ägarintressena, och att kapitalismens mediaföretag leder till ägarkoncentration som inskränker mångfalden och det fria ordet, människors rätt till kunskap och deltagande i den offentliga diskussionen.

Det är möjligt att det skulle kunna finnas ett sätt att ha
Forts på nästa sida

Foto Zoltan Tiroler

Forts från förra sidan

privatkapitalistiska mediaföretag som prioriterar saklig och allsidig information och debatt framför annonsörers och ägares politiska och vinstintressen, men jag tvivlar.

Reellt existerande demokratier?

Med tanke på den liberala, representativa demokratins många begränsningar och grundläggande inslag av ekonomisk diktatur (i alla reellt existerande liberala demokratier hittills) behövs klargörande begrepp. Kubas system kombinerar representativitet - folkvalda representanter i beslutande församlingar - och delaktighet - redovisningsskyldighet, avsättbarhet, grannskapsråd, självförvaltning mm. Det är parlamentariskt, to m mer parlamentariskt än de flesta eftersom parlamentet inte bara utser regerings- och statschef utan också alla ministrar.

De flesta länder i Latinamerika har kopierat USAs system med en separat vald president som regeringschef, med varierande grad av egen beslutsmakt oberoende av parlamentet, som i sin tur ofta är uppdelad på två kamrar. Det bygger på teorin om maktbalans, och är ett effektivt hinder för grundläggande förändringar, eftersom de måste godkännas samtidigt av flera separata instanser. Till teorin kommer dessutom praktiken där representativiteten är penningstyrd, extremt penningstyrd i USA där det kostar hundratusentals dollar att bli vald till kongressen, och miljontals att bli vald till president. Betecknande är att i de länder där det folkliga missnöjet blivit så massivt att det erövrat presidentmakten har också frågan om grundlagsförändring bort från det liberala mönstret aktualiserats.

Det som även många inom vänstern har emot Kuba är att landet inte följer det liberala systemets norm med partival och oavsättbarhet under mandatperioderna. Partier är inte förbjudna på Kuba, men kan inte spela någon roll i valen - inget parti, inte heller det kommunistiska. Så det är sant att Kuba inte har ett flerpartisystem, men inte sant att det är en

enpartistat, snarare att Kuba har ett nollpartisystem. Venezuela å sin sida har partival av beslutsfattare och -församlingar, men är inte längre en renodlad liberal demokrati, eftersom den kombineras med inslag av deltagande och ekonomisk demokrati.

Frågan som vi bör ställa oss är om kubanernas självständighet alls funnits om de valt att följa den europeiska vänsterns goda råd och infört det flerpartisystem som de ledande imperialistmakterna också anser är avgörande, men för att de ska kunna återfå kontrollen över ön.

Observera dock att detta inte innebär att kubanernas system är fulländat, att de har kommit på den slutliga lösningen, att det inte finns problem att diskutera. Men att det vore bra att kunna diskutera utan att från början avfärda deras bidrag till utvecklingen av deltagande demokrati.

EN DEBATT I BÖRJAN AV 2007

De fem grå åren

Eva Björklund

I en intervju med Lasse Söderberg 2005 förklarade Kubas kulturminister Abel Prieto de grundläggande principerna i kulturpolitiken och den förvrängning som trångsynta sektorer i dåvarande Kulturrådets ledning drev igenom "de fem grå åren" 1970-75. Det upphörde när Armando Hart utsågs till kulturminister 1976 och byggde upp ett kulturdepartement i stället.

"Hart lade grunden för en annan politik, en politik som utgick från Fidels "Tal till de intellektuella", som försökte främja enighet men avvisa dogmatism. Fidelorden "inom revolutionen allt, mot revolutionen inget" citeras ofta utplockade från sitt sammanhang. Sanningen är att "Tal till de intellektuella" på ett enastående sätt vände sig till alla generationer och tendenser: katoliker, kommunister, avantgardister eller abstrakta konstnärer, som Raul Martinez, författarna Lezama Lima, Cintio Vitier, Virgilio Piñera osv.

När kulturdepartementet inrättades innebar det också en återknytning till Martí och en martiansk kulturpolitik. Under 70-talet hade en brytning uppstått, Padillafallet har med den att göra. Men Casa de las Americas och Filminstitutet ICAIC drogs aldrig med i dogmatismen, de höll fast vid sin öppna linje."

Spöken från det förgångna

För de flesta var det en självklarhet att "de fem grå åren" tillhörde historien och den yngre generationen visste inte vilka de ansvariga var. Men så dök tre av de ledande "likriktarna" plötsligt upp i några korta TV-inslag. För några

SILVIO STÄLLER IN KONSERT I CHILE

Den kubanske trubaduren meddelade idag att han ställer in sin konsert i Chile i solidaritet med de som klagat över för höga biljettpriser på mellan 78 och 112 US-dollar. Alla 1.030 platserna var slutsålda.

Silvio har haft flera konserter i Chile första veckan i mars, bland annat en med 15.000 åskådare. Priserna har då legat på 22 till 24 US-dollar.

Han har också utnyttjat den inställda konserten till att pressa president Bachelet att skapa ett lagligt utrymme så att artister som han själv kan erbjuda åtminstone en gratiskonsert. Arrangörerna för konserten den 9 mars säger att de kommer att betala pengarna till de som köpt biljetter och Silvio sa att han kommer att kompensera arrangörerna för deras utgifter. Utöver att vara en av de mest kända sångarna och låtskrivarna i den spansktalande delen av världen (förutom i USA där han stoppas av blockaden), är han ledamot i den kubanska nationalförsamlingen.

jbustelo@bellsouth.net 070308, översättning Arrhed

av de nu grånade författare som drabbades av deras bannbullor i början av 70-talet blev det droppen när Luis Pavón som varit chef för Kulturrådet intervjuades 5 januari.

Protesterna började på nätet, bl a på Bokinstitutets hemsida och La Jiribilla och fylldes på av kubanska kulturarbetare i utlandet, av olika slag. Den 18 januari publicerade dagstidningen Granma ett uttalande av Kulturarbetarförbundet UNEAC som kritiserade TV-inslagen och hävdade att kulturpolitiken aldrig skulle kunna vridas tillbaka till de grå åren. "Den antidogmatiska, kreativa och deltagande kulturpolitik, inspirerad av José Martí, som angavs i Fidels "Tal till de intellektuella" är oåterkallig".

USA-finansierade kretsar i Miami och i Madrid, som t ex tidskriften "Encuentro", var snara att tolka Pavóns TV-framträdande som försöksballonger för återgång till en mer trängsynt politik, som de kopplade ihop med Raul Castros tjänstgöring som stats- och regeringschef. Men på Kuba blev det snabbt klart att det förgångna inte höll på att återuppträda. Det blev diskussionen bevis för.

Som Leonardo Padura, internationellt framgångsrik författare av kriminalromaner, skrev i en artikel för IPS, att kubanernas "kollektiva minne behöver innefatta den tidens missförhållanden och överdrifter för att för framtiden bevara det utrymme för debatt, kritik, åsikter, kommunikation och fritt skapande som vi uppnått."

Nätdiskussionen tog sedan steget till en rad stormöten, bl a på Casa de las Americas. På det största deltog 450 kulturarbetare. Där deltog också kulturministern Abel Prieto.

Internationella bokmässan

När Havannas årliga bokmessa öppnades den 8 februari hölls öppningstalet traditionsenligt av den kubanska författare som utsetts till årets hedersgäst. Nu var det César López, 1999 års nationella litteraturpristagare, och hans tal sändes direkt på TV. Det var naturligt att han då tog upp kritiken mot

Foto Catharina Tirsén

Den årliga stora internationella bokmässan i Havanna ägde rum med publik- och försäljningsrekord i början av februari. Efter Havanna reste den som vanligt vidare till alla länshuvudstäderna för att komma hela landet till del.

de grå åren och nämnde andra författare som liksom han tystats men trots allt stannat på ön, och andra som utvandrat. De ges sedan många år ut på nytt på Kuba, utom Cabrera Infante som inte tillåter kubansk upproptryckning av sina verk.

Abel Prieto: Deltagande kultur

Bland åhörarna under invigningen fanns såväl kulturministern Abel Prieto som första vice presidenten Raul Castro. I en intervju i den mexikanska tidningen La Jornada 26.2 sa Abel Prieto att "Vi på Kuba helt och fullt inser kopplingen mellan frigörelse och demokratisering av kulturen och av alla konstarter. Vi vill utveckla såväl de vanliga läsarnas och åskådarnas som de specialintresserades deltagande i kulturskapandet

Forts på nästa sida

GARCIA MARQUES HEDRAR PABLO MILANES

Pablo Milanés har fått "Haydee Santamaria-medaljen" för sin enastående insats för kubansk kultur och för sitt samarbete med Casa de las Americas förlag och kulturcenter.

Ceremonin förrättades av Gabriel Garcia Marquez som hade anlänt till Kuba i samband med firandet av hans 80-års dag, av 40-årsdagen av "Hundra år av ensamhet" och 25-årsdagen av Nobelpriset i litteratur.

"Detta är första gången som jag ger en medalj till någon som är yngre än jag själv", sa Marquez med ett stort leende. Han gav medaljen till Pablo Milanés. Det var inte en tillfällighet att just han delade ut medaljen, de är nära vänner sedan länge.

Haydee Santamaria-medaljen delas ut av Kubas Nationalförsamling. Medaljceremonin ägde rum i Che Guevara-salen i Casa de las Americas.

Efter ceremonin sa författaren till "Kärlek i kolerans tid" att "jag är mycket lycklig över att vara här. För mig är det en stor glädje att tillbringa en tid på Kuba varje år." Granma 070310

WOLE SOYINKA: FIDEL ETT FÖREDÖME FÖR AFRIKA

"Fidel Castro är ett föredöme för människor i Afrika", säger den nigerianske nobelpristagaren i litteratur Wole Soyinka, på den 16:e internationella bokmässan i Havanna.

Författaren till "Lejonet och juvelen" lovordade Fidel Castros medmänsklighet och internationalism. "Han är ett föredöme när det gäller engagemang för social rättvisa."

Soyinka noterade att det engagemanget framstår tydligt i Kubas utbildning av afrikanska ungdomar. "Det är en vacker och rörande handling att utbilda unga nigerianer så att de kan behandla mina landsmäns sjukdomar."

Varje år är den kubanska journalisten Magda Resik värd på den kubanska bokmässan för möten med framstående författare. I år var den förste afrikanske nobelpristagaren i litteratur en av gästerna. I sitt samtal med Magda Resik hävdade Soyinka kulturen som en plats för motstånd och pånyttfödelse av mänskliga värden.

Abel Prieto, kulturminister, Iroel Sanchez, direktör för kubanska bokinstitutet och kubanske poeten Nancy Morejon lyssnade till samtalet på den gamla fästningen Morro-Cabana där den internationella bokmässan hålls varje år.

Granma 07 02 15, översättning Arrhed

Forts från förra sidan

och debatten och samtidigt lära oss och förstå de mest framstående och utsökta konstformerna. Folk här deltar massivt i de årliga stora latinamerikanska filmfestivalerna, och de olika europeiska filmveckorna och experimentell film från USA osv, trots att de samtidigt är påverkade av värsta sortens Hollywoodfilmer. De årliga ballettfestivalerna, som på andra håll bara når en liten elit, är oerhört populära hos en bred publik här.

Vi försöker bevara vårt nationella, kollektiva minne med alla dess verk för att skydda vårt kulturarv. Ungdomen är prioriterad, att skydda deras kulturskapande så att de inte känner sig tvungna att göra eftergifter för att hitta en marknad. Nu har vi ett uppsving av unga film- och videoskopare och dokumentärfilmare. Problemet är hur vi med våra begränsade resurser ska kunna stödja alla.

Kritik och eftertanke kring våra misstag har ständigt pågått här i landet. Cintio Vitier sa en sak som jag gillar starkt: "Vår utmaning är att grunda ett parlament i en skyttegrav". Det är självklart att det behövs debatt. Kom ihåg Tomás Gutiérrez Aleas filmer från "En byråkrats död" till "Minnen från underutvecklingen". Det var inga självbelåtna filmer. Han gjorde revolutionära, icke på något sätt konformistiska filmer hela vägen till "Jordgubbe och choklad". Eller Fernando Pérez storverk "Suite Habana" som är en hyllning till den mänskliga värdighet som kan upprätthållas under värsta möjliga villkor av materiellt sönderfall.

Revolutionen har aldrig främjat pamflettkonst, konsten har alltid varit kritisk. Den har förmått utveckla samvetsgrann självkritik och eftertanke, utan rädsla för vad som kan sägas om oss i utlandet. Det är sant att vi ständigt varit belägrade, men vår kultur har aldrig präglats av någon belägringsmentalitet, inte ens när Sovjetblocket kollapsade."

I en annan intervju på samma tema (med Mertxe Aizpurúa -Gara 12.2) hävdade Abel Prieto att "Diskussionen, debatten och idéutbytet är inbakat i vårt samhälle. Men vi har en väldig fiende som planerar att förinta oss. Och varje gång kubanska media avslöjar och kritiserar missförhållanden i landet använder Nuevo Herald (Miami-kubanska extremhögerens husorgan, ö.a.) detta för att påstå att revolutionen håller på att störta samman. Men det är en risk vi måste ta och vi är helt överens om att vi ska ta dessa risker."

Om tabun och socialrealism

"Det har funnits tabun. Frågan om homofobin har nyligen diskuterats igen eftersom de som nu dök upp på TV under sin tid stötte bort homosexuella. Vi kommer från en mycket stark sexistisk tradition. När Kubas Nationalballett grundades, före 1959, plockades de manliga dansarna från barnhemmen för kubanska familjer ville inte att deras söner skulle studera till dansare. Det uppfattades som uttryck för homosexualitet. Nu är unga pojkar lika angelägna som flickor att komma in på ballettskolan och deras föräldrar är lika ivriga. Jag kan inte påstå att problemet är ur världen, lika lite som rasfördomar. Man kan göra sig av med den institutionella rasismen och homofobin, men de lever ändå kvar hos några.

Socialrealismen var en sinnesrubbad företeelse, och att den gjordes till officiell politik var ett av de värsta misstag som begicks i Sovjetunionen och de andra länderna i sovjetblocket. I "Socialismen och människan på Kuba" är Che

OM DEBATTEN OM "DE FEM GRÅ ÅREN".

Kubanska glömskor

René Vázquez Díaz

Utdrag ur artikel publicerad i *Le Monde Diplomatique*,
spanska upplagan, februari 07

Den debatt som uppstod innehåller vissa historiska lärdomar. Till att börja med att det saknas en ordenlig genomlysning av den tiden och att det fortfarande finns funktionärer som längtar tillbaks till dess dogmatism och instängdhet. Så någon försökte utnyttja den okultur som utmärker televisionens begränsade värld överallt i världen för ett sektaristiskt och ohistoriskt utfall mot dagens kulturpolitik. Men värjan var en simpel påk. Såväl de intellektuella som myndigheterna visade att det inte fanns någon återvändo till den tiden. En andra lärdom är att de intellektuella på Kuba lever och verkar i en förändringsprocess där de tycks ha mycket att försvara. De protesterade öppet, konstruktivt och ansvarsfullt på ett angrepp som sårade såväl den egna som nationens värdighet.

Det står i bjärt kontrast till den selektiva glömska som utmärkte många i exilen som reagerade med hämndlystet och lättköpt löje, som att både historia och nutid präglas av minnesförlust, eller att 70-talet var en skräckens tid. Det

Guevara stenhård i sin kritik mot den bl a för att den kopplar ihop en gammaldags realism med socialismen. Helt vansinnigt! Och Fidel, i "Tal till de intellektuella" tog han radikalt och kategoriskt avstånd från socialrealismen. Men det fanns ändå folk som ville införa det som nu betraktas som en sorglig historia och ett av de grundläggande misstag som begicks i dessa länder i kulturens namn och som skadade socialismens legitimitet."

Europas intellektuella begriper inte Latinamerika

"En avgörande förändring äger rum i Latinamerika, och de intellektuella i Europa inser inte fenomenets konsekvenser. Fast det som händer är viktigt för Europa och världen.

Det är i Latinamerika som de starkaste motståndskulturerna, den mest konsekventa antiimperialismen, den mest sammanhängande antikolonialismen byggs upp.

I sitt segertal sa Chávez att de som röstade för honom inte röstade för en person utan för socialismen. Ordet socialism är inte längre förbannat, det håller på att återhämta sig och den kubanska revolutionens verk utgör en obligatorisk referens i denna återhämtning, i det 21:a århundradets socialism.

Många i den europeiska vänstern utgår från ett grundläggande fel: att betrakta det som byggs upp i vårt land som någonting som tillhör den gamla socialismen som kollapsade, och att vi därmed representerar något gammalt som historien har lämnat bakom sig, och som man vill ta avstånd från."

fordrar en särskild analys för att sätta in skräcken i rätt sammanhang och öppna minnesförlustens hemliga rum.

Hur började det där 70-talet?

Den 17 april 1970 landsteg en grupp exilkubaner, beväpnade och finansierade av USA, 22 kilometer från staden Baracoa, dödade 4 hemvärnsmän och sårade 2 allvarligt.

10 maj angrep en annan exilgrupp två fartyg tillhöriga Caibariéns Fiskekooperativ och kidnappade 11 besättningsmän som sedan lämnades åt sitt öde på en kobbe i Bahamas övärld.

12 juli 1971, samma år som Padillafallet och Utbildnings- och kulturkongressen, tog en exilgrupp i Miami på sig ansvaret för en terroristaktion i Guantanamo som ledde till en tågkatastrof med 4 kubanska dödsoffer och 17 sårade.

I oktober angrep en vapenbestyckad båt från Miami den lilla byn Boca de Samá. De mördade invånarna Lidio Rivaflecha och Ramón Siam Portelles. 4 sårades allvarligt, varav två barn.

4 april 1972, samma år som jag kom till Polen för att studera fartygsteknik, exploderade en sprängladdning på kubanska handelskontoret i Montreal. En anställd, Sergio Pérez del Castillo dog söndertrasad och en Miami-grupp som kallade sig "Grupo de Jovenes Cubanos" tog på sig ansvaret.

3 augusti 1973 dog en medlem i terroristligan "Accion Cubana" i Abainville, i närheten av Paris, när den bomb han skulle placera på kubanska ambassaden exploderade i hans händer och totalförstörde sex rum i hotellet där han bodde.

13 februari 1974 exploderade ett paket på postkontoret i Cibeles och en tjänsteman sårades. Det var adresserat till kubanska ambassaden i Madrid.

22 april 1976 exploderade en kraftig sprängladdning på kubanska ambassaden i Lissabon och dödade Efrén Monteagudo och Adriana Corcho.

9 juli samma år hade en bomb placerats bland väskorna som skulle lastas på ett kubanskt passagerarflyg i Kingston, men på grund av försening exploderade den på marken, en tillfällighet som förhindrade att planet sprängdes i luften med alla passagerare.

Hur slutade "de fem grå åren"?

Blodrott: den 6 oktober 1976 sprängdes kubanska passagerarplanet CUT-1201 i luften mellan Barbados och Havanna: 57 kubaner, 11 gyaneser och 5 koreaner, sammantalt 73 människor dog i den första terroristattacken mot ett civilt flygplan i modern tid. Posada Carriles, den terrorist som bär ansvaret för detta vidriga attentat och många fler, befinner sig nu i USA, åtnjutande total strafffrihet, utan att någon av de kubaner som publicerar sig i de USA-finansierade medierna har krävt att han ska utlämnas.

Denna skräckens tid kan man inte analysera i relativ, selektiv och opportunistisk anda, som de flesta exilkubaner gjort. De säger sig sova med gott samvete samtidigt som de skriver för en tidskrift som "Encuentro", finansierad av samma stat som är ansvarig för den skräck som kallas "Kommissionen till Hjälp för ett Fritt Kuba". Detta högriskdokument borde ena alla kubaner – oberoende av ställningstagande till revolutionen – i en etisk och medmänsklig ansträngning för att garantera våra landsmän och –maninnor en fredlig framtid.

FIDELBIOGRAFIN

STORT GENOMSLAG I PARIS

En förväntansfull publik slöt upp i stadshuset i 11e distriktet i Paris den 9 februari för att få förstahandskontakt på franska med Ignacio Ramonet och intervjuboken med Fidel Castro som i den franska utgåvan heter "Fidel Castro: biografi med två röster". I sin presentation underströk Ramonet hur långtgående analytiska, teoretiska och djupa resonemang Fidel Castro för, helt främmande för varje form av dogmatism, och utifrån en mycket originell vision.

Den litterära aftonen hölls i samma sal där också Hugo Chavez och Evo Morales hade talat. Danielle Mitterand påpekade det symboliska värdet av detta. Borgmästaren George Sarres talade också och parlamentarikern Christiane Tobira representerade den socialistiska presidentkandidaten Segolene Royal. Ramonet talade om att han redan hade blivit inbjuden att presentera den franska utgåvan i 15 franska städer.

BOKEN ÄR ETT FRÖ

SOM KOMMER ATT GE FRUKT

säger Ignacio Ramonet i intervju med Hernando Calvo Ospina: "Fidel Castro är en av dessa mycket få människor som får åren att levande träda in i historien. Under hans ledning har denna lilla ö inte bara stått emot USAs aggressioner av alla de slag utan dess folk har också utvecklat den till en stormakt i världen inom utbildning, kultur, hälsovård och solidaritet, där Kuba har otroligt det än kan låta överträffa både Frankrike och USA.

Trots att de flesta journalister både slår ned på och förvränger bokens innehåll har alla drömt om att få intervju Fidel Castro. Det skulle vara överlyckliga över att bara få ta honom i hand, även om de aldrig skulle erkänna det öppet. Många "divor" inom kåren anser sig ha förtjänat "rätten" att intervju honom, de har väntat i årtal och upplever att jag har bestulit dem. Vi får inte heller bortse från att Le Monde Diplomatique alltid har kritiserat medierna och beroendet av den ekonomiska, statliga och politiska makten.

Om Fidel Castros kritiker verkligen är hederliga och beredda att seriöst studera saken ska de upptäcka att han inte ljugar i sina svar, att han lägger fram seriösa argument som är viktiga att ta med i beräkningen. Och jag tror att det är detta som många stora medier inte tål.

Många medier manipulerar sina intervjuoffers ord när de inte passar dagordningen. De hugger dem i ryggen med förevändningen att journalisten är fri att avgöra vad som ska publiceras. Det är vad de menar med yttrandefrihet. På ett tarvligt sätt göms viktiga uttalanden undan eller tas ur sitt sammanhang. Inom många viktiga politiska områden har sedan många år etablerats en "samtyckets censur". I samtycket ingår att varken Kuba eller Fidel eller Chavez eller Venezuela är bra. Och den som går emot detta, den som rör uppströms, upplevs som avvikande, och anklagas för allt möjligt.

Ansträngningen att då försöka få fram en sanning är så övermäktig att många låter bli. Det är enklast att acceptera upprepningen. Det finns en göbbeliansk tendens att använda upprepning som bevis. Det är för eländigt."

INTERVJU MED BAPTISTPASTORN

Guds rike – inget verk av utomjordningar

Text o foto: Dick Emanuelsson

USA:s blockad mot Kuba har inte bara drabbat ön ekonomiskt. Det hundraåriga utbytet mellan baptistförsamlingar i USA och på Kuba har helt stoppats.

– Vi, Kristi följeslagare, stöder alla rörelser som arbetar för ett bättre liv. Därför stöder vi revolutionen, säger den lille mannen med den starka rösten på podiet.

Det är Raul Suarez, baptistpastor och chef för Martin Luther King-Centret i Marianao, en förstad till Havanna, som talar inför 1500 ekonomer från hela världen. De har samlats på den årliga konferensen i Havanna för att tala om möjligheterna att skapa en bättre värld som inkluderar i stället för att exkludera människorna.

Suarez dunderar mot USA:s kriminella blockad som förvägrar Kuba att köpa mediciner för cancersjuka barn och att fortsätta sitt hundraåriga ekumeniska utbyte med USA. Han är kritisk mot den globalisering som fick fart efter Berlinmurens fall. Då blev det fritt fram för Världsbankens och IMF:s nyliberala modell som ”utsatte folken för en brutal kapitalism med målet att koncentrera allt större rikedomar i allt färre händer samtidigt som fattigdomen och eländet globaliserades”, som Raúl Suarez säger.

Högerkyrkor neutraliserar motståndet

Efter hans tal, som mottogs med starka applåder, fick jag ett samtal med den kubanska baptistpastor som Vita huset betraktar som en fara för den nationella säkerheten. Kanske beror det på de starka band som knutits med kristna i USA

som också har lockats till Kuba många gånger. Så förra året, då folk från fyra USA-samfund övernattade på ett församlingshem i Varadero, bötfälldes de i USA med 32.000 dollar för att ha ”stärkt den kubanska statskassan”.

Befrielse teologin som huvudfiende

Bland de främsta försvararna av den nyliberala modellen finns, enligt Raul Suarez, nykonservativa religiösa krafter i allians med den politiska högerextremismen i Bush-administrationen. När modellen möter motstånd bland folken i Latinamerika, träder dessa högerreligiösa krafter in på scenen för att passivisera och neutralisera motståndet:

”Denna högerextrema religiösa strömning i USA anslöt sig till republikanska partiets program för att återta kontrollen över Latinamerika. Där utpekades befrielse teologin som en huvudfiende mot USA:s intressen i världen. Den religiösa högerextremismen ledde ett veritabelt krig mot alla former av befrielse teologisk praktik från församlingarna på basnivå och uppåt. Våra systrar och bröder som tog Kristi evangelium på allvar – att tjäna de fattiga och egendomslösa – blev offer för denna politik. Den stöddes också av Vatikanen, som brännmärkte denna kristna rörelse där katoliker och protestanter förenades för att stödja de fattiga i världen.”

Evangelieexport á la USA

”Mot den mäktiga rörelse som har uppstått internationellt för en bättre, mer mänsklig, jämlik och rättvis värld inledde de högerextrema religiösa krafterna i USA vad de kallar ”export av det amerikanska evangeliet”. Det är grymt, antikristligt och antievangeliskt och sprids genom Pingströrelsen som historiskt inte har något gemensamt med denna nyreligiositet som alierar och undergräver fattigas kamp för sina rätt.

USA-missionärerna lärde ut att kristna inte ska delta i politik, att kyrkan ska vara opolitisk. Men revolutionen lärde mig att denna ”opolitiska lära” var den värsta formen av politik för den innebär en avvapning och passivering av människorna som uppmanas att sänka i stället för att höja garden, att avstå från att delta och bidra, att lösningen på våra problem kommer från ovan, att ’Gud är en slags superman’ som när han har tid och lust kommer att förändra allt till det bättre. Så vi behöver inte göra någonting. Det skapade en reaktionär mentalitet.

Som kristen, kuban och pastor tycker jag att det är viktigt att delta i den ekumeniska rörelsen. I den internationella ekumeniska rörelsen finns 70 kubaner på ledande poster. De deltar också i ’Nätverket till mänsklighetens försvar’, sysstrar och bröder som blivit medvetna om vikten av att skapa jämlikhet och solidaritet med sociala, politiska och etiska värden. Kristi historiska projekt är Guds Rike på jorden. Det är inget verk av ”utomjordningar” eller för morgondagen, utan det är här och i dag! Uppmärksamheten måste riktas mot kapitalismen, det ekonomiska system som orsakar denna armé av människor som lever i misär.

Jag brukar säga att jag tackar Gud för tre saker: Att ha fötts i ett fattigt hem har för mig varit en välsignelse. För det andra, att Jesus Kristus dök upp i mitt liv med en kallelse som förändrade allt i grunden. Och jag brukar alltid tillägga, i sanningsens namn, att den kubanska revolutionen ger den

”KUBA PÅ RIKTIGT”

Charmig lättviktare

ZOLTAN TIROLER

Boken ”Kuba på riktigt” (Murbruk förlag, 167 sidor, 978-91-976360-2-5) är en lättviktare både till form och innehåll. Den är smidig i formatet och man läser ut de korta avsnitten av 15 olika skribenter på några timmar. Det är ett bra initiativ och ett anspråkslöst och sympatiskt anslag som förhoppningsvis kan tilltala många ungdomar och andra som är nyfikna på detta så hett debatterade land. Det är omöjligt att kort recensera de olika artiklarna då de skiljer sig väldigt sinsemellan.

Först ska sägas att boken ger en ofantligt mycket mer nyanserad bild av Kuba än det vi normalt får oss itutat av media. Men bokens begränsningar är många. Det är huvudsakligen ungdomar, med en viss slagsida åt SSU, som skriver. Många besöker inte bara Kuba, utan ett u-land för första gången och kulturchocker är oundvikliga. De flesta

bäst kristna vägledningen för den hjälpte mig att förstå och ägna mig åt folket, helt och hållet.”

”Plan Bush” mot hundra år av utbyte

Från Vita huset och State Departement kommer det hotfulla signaler om att när Fidel Castro går bort kommer de att kräva, inte bara en regeringsförändring, utan ett helt annat politiskt och ekonomiskt system. Hur påverkar denna plan utbytet mellan de religiösa samfundet på Kuba och USA, frågar jag pastor Suarez.

”Den allt mer restriktiva blockaden har i praktiken stoppat ett historiskt utbyte som pågått i nästan 100 år. Förra året bötfälldes fyra baptistsamfund med 32.000 dollar. För en tid sedan fick jag besked från ett annat samfund. De hade tidigare fått tillstånd att besöka Kuba men när de nu ville ha en förlängning fick de nej. Plan Bush har inneburit en spik i kistan i de historiska förbindelserna mellan Kuba och USA. Men vi kringgår blockaden genom att träffas i tredje land, till exempel Jamaica.

Jag får massor av inbjudningar från USA men jag har slutat att söka visum för svaret är nej varje gång. Den senaste gången krävde 14 kongressledamöter i USA att jag skulle få visum. Men svaret från State Departement var: ”Er närvaro i USA står i motsättning till USA:s folks intresse.”

Berättar denne intressante man som alltså betraktas som en presumtiv ”säkerhetsrisk” som USA:s kristna ska hållas på avstånd ifrån. I samma land dundrar den högerextreme pastorn Pat Robertson inför 50 miljoner tevetittare varje kväll i hundra olika länder, att Bush borde sätta en professionell mördare på att ta livet av Venezuelas president Hugo Chavez.

Vad var det han sa, Bush, att han var ”skickad av Gud”?

verkar inte kunna spanska med de hinder till kontakt som det innebär.

Bäst är boken när författarna skriver om sina möten med kubaner och kubanska företeelser. Då är det oftast underhållande och då är det ”Kuba på riktigt”. Det är i mötena med människor av kött och blod som behållningen är störst.

Mindre givande är många av de teoretiska funderingar som vissa av skribenterna hänger sig åt och som spretar åt alla håll. Här saknas djup, förkunskaperna är varierande och i många fall är eurocentrismen besvärande. Man utgår från att den monopoliserade, ”fria” svenska vinstdrivande pressen är den friaste, man utgår från att vårt valsystem är det bästa osv. Och så ställer man det kubanska systemet i förhållande till den svenska mallen.

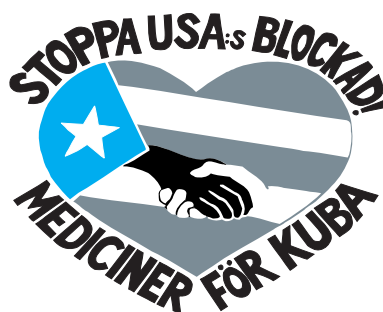
En intressant utvikning är en tillbakablick på socialdemokratins tidigare oreserverade stöd för Kuba. Detta har ju som bekant vänts i sin motsats. Samtidigt har Kubas utveckling gått mot mer öppenhet och större folkligt deltagande.

”Kuba på riktigt” kan vara en bra introduktion till vidare kunskapssökande och ett ökat intresse för Kuba. Ytligheten avhjälps till viss del av de många korta faktarutorna. Men de är för fragmentariska för att riktigt fylla sin funktion. Å andra sidan, hade de varit längre, hade boken tappat det lätta anslaget. ”Kuba på riktigt” mår bäst av att kompletteras med den faktpäckade och innehållsrika ”Kuba – en annan värld är möjlig” (Svensk-Kubanska Föreningen, 200 sidor, 91-85710-18-0). Läser man bägge får man både gedigna faktakunskaper och kött på benen. Rekommendationen är alltså att läsa dessa två böcker parallellt eller efter varandra.

FÖRSTA KVINNLIGA BISKOPEN

Pastor Nerva Cot, första kvinnliga biskopen i en episkopalkyrka i ett utvecklingsland, utnämndes till biträdande biskop i söndags och kommer att vigas den 10 juni i episkopalsamfundets katedral i Havanna. Som en av de första tre kvinnorna som prästvigts i episkopalkyrkan på Kuba, ett traditionellt manligt dominerat samfund, sa Nerva Cot att det vuxit med 10.000 medlemmar sedan Kuba i början av 1990-talet övergivit den officiella ateismen och kommunistpartiet öppnat sig även för religiöst troende. ”Det förbättrade förhållandet mellan regering och religiösa samfund har lett till en snabb tillväxt i alla samfund, inte bara vårt”, sa hon.

Den episkopala trosinriktningen infördes av missionärer från USA under 1800-talet. Kuba var ett stift i den US-amerikanska kyrkan till 1967, då USAs fientlighet orsakade en brytning. Cots utnämning som en av två biträdande biskopar på Kuba offentliggjordes i Cardenas, öster om Havanna, i närvaro av Kanadas episkopale ärkebiskop Andrew Hutchison och USAs biskop Katharine Jefferts Schori, den första kvinnan vald att leda ett USA-samfund. Reuters 070209, översättning Arrhed

Pg 23 57 15 - 0

PÅ VENEZUELAS "STORA SAVANN"

De första läkarna någonsin hos Pemonfolket

Granma 070315

- Vart är alla på väg? undrade den kubanska läkaren.
- Var inte orolig, fick han till svar. Vi kommer att fortsätta att ta hand om dig och laga mat som du gillar. Du kommer inte att sakna något här hos oss, svarade byborna.

Doktor Lester Montoya sprang ikapp de som var på väg att blockera vägarna ut från byn. De hade tänkt förhindra att någon kunde ta sig förbi, vilket de har rätt att göra tack vare det självbestämmande ursprungsfolken har enligt nya grundlagen. Samma sak hände i andra byar, och syftet var densamma: att hindra de kubanska läkarna från att lämna byn.

- Det tog lång tid att övertyga dem, sa Montoya. Först sammanträdde de äldres råd, och sedan hela byrådet. Efter långa debatter beslöt de att även denna gång lita på de kubanska läkaren, de första som tagit sig igenom hela djungelområdet för att komma till deras hjälp.

De kubanska läkarna var de första någonsin i Pemonfolkets byar, på Venezuelas "Stora Savann" i söder, med gräns till Brasilien och Guayana. De kom för sex månader sedan, 27 läkare, efter en tröttande resa 200 mil längs samma väg som Alejo Carpentier ett halvt århundrade tidigare tillryggalagt på jakt efter Amerikas ursprung och musik.

De skulle erbjuda folket i Santa Elena sina tjänster och de andra samhällen i området där drygt 48.000 Pemonfolk, ett av ursprungsfolken, lever utspridda på ett område av halva Kubas storlek. De slog sig ner i Ikaburu, Betania, Maurak i djungeln efter att "De äldres råd", högsta auktoriteten i var och en av byarna, godkänt deras ankomst. Sedan diskuterades vad de skulle ge gästerna för mat, eftersom de inte var vana vid den lokala matkulturen med maskar, myror och inälvor som ingredienser.

Det var ett hedersuppdrag att bege sig så långt, till svåra materiella förhållandena i obygden, avskurna från omvärlden, ett hedersuppdrag som de levde upp till med råge. I Ikaburu använde doktor Ibis ett eget motgift på en patient som blivit ormbiten. I Santa Elena gav doktor Tejada blod för att rädda livet på en man som höll på att förblöda. Men det viktigaste var att förbättra de hygieniska förhållandena och utbilda människorna att värna om sin hälsa. Och att lyckas övertyga hela samhällen som aldrig sett en läkare i hela sitt liv att komma till läkarkontroller och få åkommor och sjukdomar botade.

Venezuelas Stora Savann är ett vackert djungellandskap med höga berg, floder och vattenfall som under århundraden varit isolerat från den moderna utvecklingen. Forskarna menar att detta var de första landområdena som höjde sig ur havet, men också de sista att bli utforskade. översättning EB

BOLVIA:
FÖRSTA KOMMUNEN
BEFRIAD
FRÅN ANALFABETISM

Bilden visar några av de som tagit läs- och skriv-examen i första etappen av alfabetiseringsprogrammet "Jag kan visst".

Tolata blev den första kommunen i Bolivia som uppnådde målet att avskaffa analfabetismen med det kubanska alfabetiseringsprogrammet och medföljande rådgivare. Det har nu bidragit till att miljoner fattiga människor lärt sig läsa och skriva, varav 1,5 miljoner i Venezuela 2003-2005.

USA-PROGRAM LOCKAR KUBANSKA LÄKARE

Hundratals kubanska läkare och annan medicinsk personal - och en trollkarl - har hoppat av i tredje land och ansökt om snabbbehandling för visum till USA, i ett specialsytt program som startade för sex månader sedan.

Över hundra har redan anlänt till USA och hundratals andra gömmer sig i skyddade bostäder i Bolivia, Colombia, Venezuela, Dominikanska republiken, Nicaragua och Argentina i väntan på att USA kontrollerar att de är utbildade läkare och inte är kubanska agenter.

"Det är ett mycket framgångsrikt program", säger Emilio Gonzalez, direktör för USAs invandrarmyndighet som sorterar under departementet för "Homeland Security".

Kuba har cirka 40.000 läkare, tandläkare, sjuksköterskor och annan medicinsk personal i 69 länder, inklusive 15.000 i Venezuela. De arbetar vanligen för en blygsam lön och med de fattiga. Miamirepublikanen Lincoln Diaz-Balart sa att av 366 som hade ansökt om visum enligt det specialsydda programmet hade 160 godkänts och 55 anlänt. 25 hade nekats.

En grupp kubanska läkare i USA, startade för två år sedan "Solidaritet utan gränser" och en sida på internet, BarrioAfuera.com (bort från fattigkvarteren, ö.a.), säger Tony Costa, direktör vid Kubansk Amerikanska Stiftelsen, CANF, som stöder gruppen.

Emilio Gonzalez säger: "Dessa människor har skickats utomlands av Kubas regering som sedan drar nytta av deras tjänster". "Vi ger dem ett handtag och försöker bryta det utnyttjandet."

Miami Herald 070311, översättning Arrhed

TREDJE VÄRLDEN PLUNDRAS PÅ LÄKARE

Margaret Chan, som leder Världshälsoorganisationen, VHO, sa att första världens länder, som USA, lockar med höga löner till sig läkare från Pakistan, Indien och Filippinerna. Det var på ett VHO-möte i Singapore som hon tog upp att bristen på läkare, sköterskor och tekniker blir allt värre i de fattiga länderna när de köps upp av de rika länderna. Det undergräver den grundläggande hälsovården som barnvaccinering, mödravård och barnavård. Värst är det i Afrika söder om Sahara, där det saknas miljoner hälsovårdsarbetare. Chan uppmanade de rika länderna att i stället bistå de fattiga att utbilda fler och uppmuntra dem att stanna och arbeta i sina hemländer.

PL 070403

Miljarder människoliv på bilismens altare

Eva Björklund

”Detta är ingen överdrift, det är tvärtom en försiktig uppskattning. Jag har tänkt mycket på det här efter president Bushs möte med USAs biltillverkare.”

Så inledde Fidel Castro sin artikel den 29 mars i Granmatidningen och argumenterade mot ”den makabra idén att förvandla människoföda till bränsle”, som dagarna innan lanserats av USAs president Bush. Fidel Castros artikel citerades omedelbart i alla internationella media, och många nationella, men i första vändan med visst mått av löje. Brasilianska ministrar och experter kallade hans argumentering för gammaldags, ”med all respekt”.

Fidel Castros resonemang är inte nytt, det grundar sig på vetenskapliga fakta och politiska ställningstaganden för livsmedelssäkerhet och långsiktigt hållbar utveckling i vida kretsar, framför allt i tredje världen. Koldioxidutsläppen måste drastiskt minska, men det måste ske med lika drastiskt minskat energislöseri i de rika länderna, och med alternativa energikällor som också är ekologiskt hållbara.

Bush-regimens etanolplan har drivits fram av bil-, oljeindustrin och jordbruksindustrin, för att kunna fortsätta bilismens utbredning och bensindrift – med lite etanol, och subventioner till USAs agronäring och lägga beslag på odlingsmark i hela världen. President Bush själv har köpt stora landområden i centrala Latinamerika, där världens största vattenreservoarer finns, och europeiska och USA-storbolag köper upp sockerrörsodlingar i Brasilien. Majspriserna rasar i höjden.

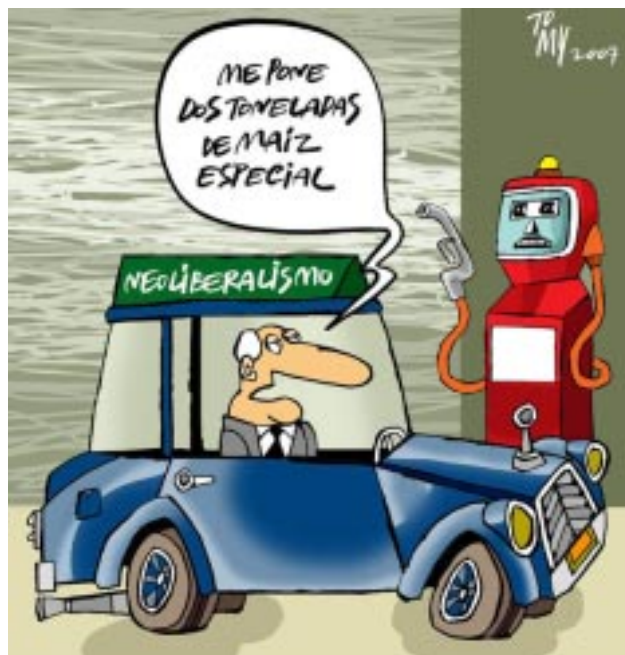
Fidel Castros artikel etablerade en plattform för kritik av detta i många länder i tredje världen, och internationellt. Den var samtidigt ett inlägg i den kubanska debatten, mot inhemska planer på etanolsatsningar i stället för livsmedelsproduktion. Redan 30 mars gick de Jordlösa Rörelse i Brasilien, MSTs Nationella Sekretariat, ut med den internationella småbonderörelsen, Via Campesinas syn på agrobränsle, som de väljer att kalla det, i stället för biobränsle, som låter men inte alltid är ekologiskt. Nyss hemkomna från Världsförbundet om livsmedelssäkerhet i Mali, manade de till kamp mot den offensiv som internationellt kapital lanserat för att få kontroll över framställningen av agrobränsle och kunna upprätthålla den höga konsumtionsnivån i första världen, och sina höga vinster.

MSTs artikel varnar för miljöförstöring, monokultur, stordrift, genmanipulering, konstgödsel, vattenbrist, utarmning av biologisk mångfald mm. Fokus måste inriktas på att bryta rådande energiförbruknings- och transportsystem baserat på individuell bilism. Det agrobränsle som behövs måste odlas på långsiktigt hållbart sätt, inte tränga ut nöd-

vändig livsmedelsproduktion som måste ske i mänsklig skala, med delaktiga jordbrukare och odling för lokala behov och minskade transporter. Parollen är ”Kamp för Livsmedelssäkerhet, mot Agrokapitalet”

Andra specialister på ekologiskt jordbruk kallade etanolsatsningen för biologisk imperialism och påpekade dels att energiåtgången för att framställa etanol av majs är större än etanolens energivärde, och att om USA själva skulle odla för sitt behov av etanol skulle de behöva sex gånger sin egen landyta. Samt att en bil under två veckor behöver etanol motsvarande majs för 26 människors näringsbehov under ett år. I Iximche, Guatemala pågick Amerikas Ursprungsfolks 3:e Toppmöte, som tog avstånd från USAs planer att använda majs för massiv framställning av bilbränsle, majs som har varit och är huvudingrediens i Maya-folkets och många andra ursprungsfolks föda i en tusenårig kultur.

”Castro hade rätt”, var också rubriken på en artikel i The Economist 7 april (Londonbaserad världsledande ekonomitidskrift). En stor artikel i Foreign Affairs gick på samma linje, liksom New York Times. De företräder andra intressen är USAs olje- och agrokapital, intressen som i just denna fråga sammanfaller med jordens folkflertal.

Nyliberalism: Ge mig 2 ton majs, special

VINDKRAFTVERK MED FRANSK TEKNOLOGI

Kuba har anlagt en vindkraftspark på prov i hopp att alternativa energikällor ska kunna minska landets oljeberoende. Vindkraftsparken med sex 55 meter höga vindsnurror under namnet ”Los Canarreos”, till ett värde av fyra miljoner dollar, finns på Ungdomsön, söder om Havannas sydkust. Parken ska kunna producera 1.800 megawatt under första året. Det motsvarar 160.000 US-dollar i oljekostnad på världsmarknaden. Vindsnurorna är byggda med med fransk teknologi för att snabbt kunna nedmonteras i händelse av orkaner eller tropiska stormar. Man hoppas också kunna färdigställa en park med sex vindsnurror i det östra Holguinlänet i slutet av året. Kuba utvinner egen olja och naturgas men det räcker inte för att möta energibehovet. Som karibisk nation kan Kuba också på gynnsamma villkor köpa olja från Venezuela. Canadian Press 070225, översättning Arrhed

Homosexuell rätt i Havanna

Calvin Tucker, *The Guardian*

Planer på att legalisera samkönade äktenskap och gratis könsbyte innebär att Kuba är på väg att blir det öppnaste landet i Amerika.

Gatubilden var underhållande, som alltid. På promenad i längs Prado-esplanaden fanns ett tvärsnitt av stadens mänsklighet: ett fint gammalt par arm i arm, en uttråkad poliskonstapel som rökte "Populares", två unga älskare hand i hand och med ögon bara för varandra, en Lycraklädd ung dam med ögon bara för turister, och en tonårsgrabb med brett flin som sålde falska cigarrer: "Varifrån kommer du min vän? Jag arbetar på cigarrfabriken. Jag ge dig bra pris."

Och så, för att fullborda scenen, ett dussin transvestiter kommer in i bilden sjungande "All we are saying, is give peace a chance." Ingen höjde något ögonbryn. Inte jag. Inte det gamla paret. Inte ens polisen.

Detta var Havanna i oktober 2004. Men det kunde ha varit vilken större stad som helst i socialistiska Kuba under senare år. Efter den kännbara diskrimineringen av homosexuella på 60- och 70-talen är de nu på väg att få rätten att gifta sig med likhet inför lagen.

"Vi måste göra oss av med varje form av diskriminering mot dessa människor", sa nyligen talmannen i Kubas Nationalförsamling, Ricardo Alarcon. "Vi måste omdefiniera äktenskapsbegreppet. Det socialistiska samhället borde inte utesluta någon."

Nationalförsamlingen debatterar för närvarande ett lagförslag som ska ge transsexuella rätt till könsbyte gratis inom landets förstklassiga hälsovård. Den förändring som ägt rum har inte kommit som en skänk från himlen, och det gällde inte heller det tidigare förtrycket. Manskulten har djupa rötter i alla latinamerikanska och karibiska länder som lidit under slaveri och kolonialism. I Jamaica till exempel är homosexualitet straffbart, och det förekommer att klubbar och barer har anslag som säger "Adam and Eve, yes. Adam and Steve, no."

Eftersom Kuba är ett sekulärt land har det kunnat undvika grannländernas religiösa övertoner. Men förtrycket av homosexuella fortsatte efter 1959 inom ramen för en dogmatisk tolkning av marxismen. Det är ett uttryck för den kubanska revolutionens djupt mänskliga kärna att dess ledarskap hade förmågan att erkänna sina misstag och ändra riktning. Kuba är nu på väg att blir det öppnaste landet i Amerika i detta avseende.

Homosexuella förbindelser blev lagliga 1979. Fjorton år senare gick en av kritiken lovordad film upp på biograferna, "Jordgubbe och choklad". Den gav omedelbart upphov till debatt. Den handlade om vänskapen mellan en homosexuell man och en heterosexuell ung kommunist, och innehöll den nu berömda meningen: "Jag är en del av detta land, vare sig du vill eller inte. Och jag har rätt att arbeta för dess framtid." Sedan dess har öppet homosexuella kvinnor och män blivit

Mariela Castro
chef för
CENESEX

vanliga på teve, på teater och i litteraturen.

Det finns också de som driver på. Den kanske mest inflytelserika är Mariela Castro. Under många år har hon utnyttjat sin ställning som chef för Centrum för Sexualupplysning, CENESEX, för att kritisera homofob diskriminering och för att påverka regering, universitet, folkrörelser och polis att ändra förhållningssätt och praktik. Hon råkar också vara dotter till Raul Castro och brorsdotter till Fidel.

Andra som också kan ta på sig en del av äran för Kubas upplysta angreppssätt är den internationella vänstern och solidaritetsrörelsen. Även om kravet på lika rättigheter framför allt kom inifrån det kubanska samhället så är det klart att regeringen också lyssnade till vänner och supportrar utomlands, de som villkorslöst stod upp för Kuba i kampen mot USA-stödda invasioner och terrorism och den 45 år långa ekonomiska blockaden.

Medan Havanna är en livaktig plats för homosexuella, en plats som det svänger om (vilket skulle ha varit otänkbart för 30 år sedan) är det inte bara en dans på rosor. Mariela Castro erkänner att homosexuella fortfarande kan stöta på polistrakasserier, men menar att den tid är över när diskriminering var vanligt förekommande. "Det som återstår är att sociala och kulturella attityder måste förändras, på samma sätt som i många andra länder." översättning Björklund

En stor grupp engelsk- och spansktalande homo-, bi- och transsexuella i USA gick i januari ut med en uppmaning att bygga "Regnbågssolidaritet" med De Fem kubanska politiska fångarna i USA. De kräver ny rättegång och frigivning av De Fem, och försvarar Kubas rätt till självständighet och ett stopp för USAs krigföring mot Kuba. Individer och organisationer från mer än 43 stater i USA och 30 länder har anslutit sig. Kolla vilka på "Rainbow" på www.freethetivey.org. Frivilliga krafter har översatt en kortversion av uppropet till kinesiska, farsi, arabiska, turkiska, grekiska portugisiska, japanska, italienska, franska och tyska.

Fångad av rap-revolutionen

Morning Star 13/3

Rapparna Obsesion och Los Paisanos talar om livet på den kompromisslösa sidan av kubansk hip-hop. Rappen har varit en av de mest dynamiska och innovativa musikstilarna på Kuba under de senaste femton åren. Då landet stod inför stora svårigheter under 90-talet, gav rappen unga kubaner, inspirerade av politiska grupper från USA, som Public Enemy, en ny form att uttrycka sig själva. Vad som gör Kuba unikt, är sättet som statliga och kommunala kulturinstitutioner stött rapparna genom att ordna spelplatser, ljudutrustning och från 1997 bidrag för en årlig festival.

Jag träffade Magia och Alexei från Obsesion, Randy Acosta och mr Huevo från Los Paisanos samt hip-hop

Olivia i rapgruppen Las Krudas i Havanna

producenten Pablo Herrera på brittisk turné. Obsesion, som bildades 1996, är en av föregångarna när det gäller kubansk rap. De har givit ut två album och deras turné 2003 i USA avslutades med ett framträdande på Apollo Theatre i Harlem med hip-hoplegenderna The Roots och Common, som blev huvudmotivet i dokumentären La Fabri-k.

Obsesion har fokuserat på sociala projekt, inklusive jobb med fångar och barn och förklarar att kubansk hip-hop är en röst för de fattigare och de yngre i samhället.

"Många fans gillar nu också reggae, men det är fortfarande hip-hop som har kraften att vara ett alternativ och en katalysator för sociala och kulturella förändringar. Kubansk hip-hop är inte en kopia av USAs. Faktum är att båda kulturerna har påverkat varandra under lång tid. Till exempel, när jazzen blev populär i USA, fanns det redan många kubanska musiker på jazzscenen i New Orleans."

Los Paisanos bildades 1999 och har blivit stamgäster på Havannas hip-hopfestival och på stadens rapscener sedan

2000. Randy Acosta har trätt fram som en av de mest spännande producenterna inom kubansk hip-hop. De var inbjudna som gäster vid Torontos Revolution '06 hip-hop-festival, tillsammans med Dead Prez och K'Naan.

Acosta förklarar att huvudbudskapet i deras musik går mot rasism och alla typer av övergrepp och missbruk, inte bara på Kuba utan i hela världen. Och menar att stödet från myndigheterna inte räcker, och det måste bli mer utanför Havanna. Han vill rätta till den felaktiga bilden av den kubanska kulturen i västvärldens media.

"Många journalister och filmskapare kommer till Kuba för att hitta sin egen version av vår kultur, men åker hem och klipper ihop den för att passa in i mediaströmningen utanför Kuba. Många internationella media var intresserade för de förväntade sig att hip-hop skulle stå på barrikaden mot socialismen, när den i stället skapade utrymme för kritiskt tänkande och ungdomligt stöd för samhället och staten.

Men det finns ändå folk i Kanada, USA och Spanien som fortfarande är intresserade för de ser det som något ofördärvat, som när hip-hopen startade i USA och de uppskattar att det fortfarande går att producera bra musik utan anpassning till musikindustrins kommersiella krav. Kubansk hip-hop har mycket prestige bland rappare i andra latinamerikanska länder. Den kubanska revolutionen har något att ge som de inte upplevt."

Movimiento och Cuba Solidarity Campaign arrangerade "Hip Hop Cubano" med Obsesion och Los Paisanos på Londons Universitet i mars. översättning Arrhed.

VÄRLDENS STÖRSTA DANSGOLV

Revolutionstorget i Havanna förvandlades den 31 mars till världens förmodligen största dansgolv, när tusentals kubaner samlades till massdans. Efter det traditionella kanonskottet som från Cabañasfästningen markerar klockan 9 på kvällen satte 600 unga dansare igång. De var uppdelade på 100 grupper av sex dansare för "casino", som till salsatakt tävlade om titeln "Bästa dansgrupp".

Omkring 200.000 åskådare hade samlats för att titta på och lyssna till de bästa banden som "Adalberto Alvarez y su Son", "Pupy y los que Son Son", och andra. Och själva dansa. Denna jättedansafton äger rum varje år i samband med årsdagen av Ungkommunistförbundets grundande 1962, för 45 år sedan.

- Detta är underbart. Något enastående för ungdomarna, sa Maria i övre medelåldern som tittade på danstävlingen och själv dansade med sin partner.

När tävlingen var över och bästa grupper utsetts - ålderskategorier från högstadiet till pensionärer - blev det allmän dans på hela torget fram till småtimmarna.

Deutsche Press Agentur 070401

Reportrar utan kläder

Salim Lamrami, fransk forskare
Översättning och redigering, Zoltan Tiroler

Huvudansvaret för restriktioner på Internet är USA:s blockad! Reportar Utan Gränser fortsätter sitt propagandakrig mot Kuba och försöker lura den internationella opinionen.

Citatförfalskning

Reportrar utan gränser (RUG) är besatta av Kuba. Sedan många år driver de en desinformationskampanj mot ön. Nyligen har de förvrängt vad Kubas kommunikationsminister, Ramiro Valdés sa i samband med en IT-konferens i Havanna. Där deltog över 600 delegater från 58 länder [1]. Enligt RUG sa Valdés: att han såg Internet som ett verktyg för global utrotning och att det är nödvändigt att kontrollera detta grymma vapen [2]. Den kubanske ministern sa nu inte detta, vilket är lätt att kontrollera genom att läsa hans tal. Han fördömde hur USA använder Internet för att sprida propaganda för invasionerna i Afghanistan och Irak och för att "öka kontrollen över regeringar, företag och personer, inklusive det nordamerikanska folket." Han framhöll att den nya tekniken bör ställas i fredens och utvecklingens tjänst. Detta i kontrast till det uttalande USA gjorde i november 2006 om skapandet av en militär operationscentral avsett för

På Nationalbiblioteket går det bra att läsa exilkubanska extremhögerens husorgan, El Nuevo Herald

cyberrymden och den elektroniska krigsföringen [3]. Generallöjtnant Robert Elder, som leder denna styrka: "det finns, utan tvekan, stort intresse av att utnyttja cyberrymden som ett slagfält. [4,5,6].

Inte bara ljuger RUG om vad Kuba säger, utan man förtiger noggsamt vad de verkligen säger. Exempelvis: "Nätet ger inte bara möjligheter att uttrycka sig för de som aldrig får komma till tals i de stora medierna, utan dessutom sprider det viktiga budskap till förmån för avgörande frågor för mänskligheten som fred, skyddet av vår planet och rättvisa, för att bara nämna tre exempel." [7]. Valdés fortsatte: "Internet kan bli ett instrument för att förverkliga en kulturell- och utbildningsrevolution som främjar kunskap, sprider utbildning, kultur, samarbete och solidaritet." [8].

Lögner om övervakning

RUG hävdar sedan länge att "Kubas efterblivenhet vad gäller Internet är framförallt en konsekvens av regeringens vilja av att kontrollera spridandet av information i sitt territorium." Och att Kuba är på samma nivå som Uganda vad gäller Internet [9]. Men RUG har inget att hänvisa till som skulle kunna belägga detta. Faktum är att på Kuba har närmare 2 miljoner barn och ungdomar tillgång till Internet dagligen, då alla skolor är utrustade med moderna datorer. På Kuba finns också IT-klubbar i alla samhällen. De besöks dagligen av hundratusentals personer. Medlemskap i IT-klubbarna är gratis. En enkel fråga: Om den kubanska regeringen skulle vilja kontrollera informationsspridningen på ön, varför satsar de då mångmiljonbelopp för att göra IT och Internet tillgänglig för alla? [10]

USA:s sanktioner

RUG minimerar omsorgsfullt den viktigaste anledningen till att utvecklingen av Internet på Kuba bromsas. Det är de obarmhärtiga sanktioner som USA utsätter befolkningen för sedan 1960. USA kontrollerar Internet och Kuba tilläts inte ansluta sig förrän 1996. Tillgängligheten på Kuba regleras av USA:s Torricelli-lag som föreskriver att varje megabit som köps av ett USA-företag av Kuba måste godkännas av finansdepartementet! Glöm inte heller att mer än 80 % av all Internettrafik går genom servrar i USA. [11].

Fiberoptisk kabel

USA nekar Kuba att ansluta sig till den fiberoptiska kabel som går mellan Kuba och Florida. Det tvingar ön att koppla upp sig via satellit, vilket reducerar överföringshastigheten och fyrdubblar priset! Detta är en tung post för ett litet fattigt land som sedan årtionden utsätts för aggression. Kuba är dessutom tvunget att skaffa den nya tekniken via tredje land, på grund av USA:s blockad. Detta ökar kostnaderna avsevärt för Kuba. Man bör inte heller glömma bort att USA tillverkar ca 60 % av all programvara och att Microsoft styr och kontrollerar operativsystemen för ca 90 % av alla datorer i världen. [12]

Om allt detta säger RUG inte ett ord. Men hur skulle det kunna vara annorlunda med en organisation som CIA finansierar genom stiftelsen NED, National Endowment for Democracy? Eller vad kan man vänta sig av en organisation

Kö till datorerna på postkontoret i Cienfuegos

som får tiotusentals dollar från extremhögern i Miami, exempelvis "Center for a Free Cuba", ledd av Frank Calzón, tidigare chef för FNAC/ CNAF, en terroristorganisation som är ansvarigt för en lång rad attentat mot Kuba. [13].

RSF har aldrig fördömt eller protesterat mot att USA använder Internet för att spåra USA-medborgare som köper flygbiljetter till Kuba. De kan dömas upp till tio års fängelse för att de begår detta oförlåtliga brott och reser till ett grannland. Flera resebyråer i USA som sålt biljetter till Kuba har fått sina hemsidor nedstängda. RSF har aldrig upprörts över ett sådant attentat mot yttrandefrihet och har aldrig fördömt sanktionerna mot Kuba. [14].

RUG:s rapport

I oktober 2006 publicerade RUG en rapport om Internet på Kuba som "visar att de kubanska myndigheterna medvetet hindrar tillgång till Internet". RUG kommenterar inte varför det enda land man ger ut en speciell rapport om är Kuba. Men det mest intressanta med rapporten är att denna tendensiösa skrift, full med lögn och motsägelser, erkänner att det på Kuba är möjligt att "ha tillgång till praktiskt taget all information". Här nämns exempelvis El Nuevo Herald, (en dagstidning i Miami som kontrolleras av extremhögern) och hemsidor till dissidenterna på Kuba. [15]. Rapporten tillägger: "Tester som RUG gjort visar att de flesta av oppositionens hemsidor, liksom internationella organisationer" är tillgängliga. RUG konstaterar också att det inte finns vissa ord som fastnar i filter, som i exempelvis Kina. [16, 17]. Man kan ju fråga sig varför då RUG driver sin besatta kampanj om påstådd censur på Kuba.

Och RSF hittar på nya lögn: "Politiska dissidenter och oberoende journalister har i allmänhet inte tillstånd att besöka Internetkaféer." Vem som helst som någon gång besökt ett Internetkafé på Kuba vet att detta är lögn. Man frågar varken efter namn eller adress, det är bara tiden man utnyttjar Internet som räknas. RUG medger att USA:s intressekontor i Havanna, SINA, ger värdefull hjälp till de

famösa dissidenterna. "Många av dem utnyttjar det 20-tal datorer som SINA ställt till deras förfogande".

RUG fortsätter att vilseleda och ljuga om dissidenterna och försöker att få allmänheten att tro att de som greps och dömdes 2003 för konspiration och för att ha verkat som agenter för främmande makt bara är "oberoende journalister". Endast en av de gripna var journalist. Och dessa personer dömdes enbart för att de tagit emot pengar från en fiendemakt. De dömdes inte i något fall för vad de sagt. För att övertyga sig om detta räcker det med att läsa de giftiga deklarationer mot Kubas regering som de berömda dissidenterna levererar varje vecka till den internationella pressen, utan att de störs av rättvisan. [18, 19, 20].

"Censur av Internet"

I november 2005 publicerade RUG sin "lista över 15 fiender till Internet." En av de 15 var Kuba. Ingenstans fanns angivet på vilka kriterier man valt ut de 15. Ett år senare publicerades en ny lista. På denna hade Libyen försvunnit, trots en bredsälva mot landet året innan. Någon förklaring gavs inte. Vad var det som hade gjort att RUG radikalt ändrat sin åsikt på ett år? Hade Libyens ledare Khadafi plötsligt blivit stor demokrat? Knapptast, men relationerna mellan USA och Libyen hade förbättrats. Kan det vara orsaken till att RUG plötsligt ger Libyen goda vitsord? [21, 22, 23]. RUG:s lista är bara en fars. Organisationens arbete har inget med pressfrihet att göra, utan det är ett ideologiskt krig i tjänst hos bland annat USA.

OpenNet Initiative (ONI)

Stiftelsen OpenNet Initiative, ONI, drivs av universiteten Harvard, Oxford, Cambridge och Toronto. ONI övervakar yttrandefriheten på Internet. ONI har tagit fram en lista på nio länder som undertrycker tillgången till Internet; Kina, Syrien, Saudi Arabien, Burma, Vietnam, Iran, Uzbekistan, Tunisien och Yemen. Kuba finns inte med på listan [24].

Dessutom tar ONI upp andra typer av censur och kontroll. På denna lista hamnar Storbritannien, Frankrike, Kanada och USA som länder som utövar hårdare restriktioner på Internet än Kuba! [25]. ONI redogör också på vilka grunder man gjort denna lista. Det kan handla om censur av barnpornografi, högerextremism eller liknande. Att Kuba finns med beror enbart på att kostnaden för uppkoppling verkar hindrande. [26]. ONI talar inte om något fall av kontroll, styrning eller filter.

Alltså, den huvudsvarige för restriktioner på Internet är USA:s regering som utsätter Kuba för blockad! RUG fortsätter med sitt propagandakrig mot Kuba och försöker lura den internationella opinionen. RUG är trogen Bush-administrationens krigiska agenda mot det kubanska folket [27].

Fotnoter på nästa sida

Parabolantennor i Sverige och Kuba

Jorge Capelán

Gringo jämför 5.3 i en kortis svenska fastighetsägare som diskriminerar invandrare med förevändningen att parabolantennerna är en fara för allmänheten med Kuba som är "snäppet hårdare och åtar folk som langar en tv-tallrik på balkongen" med "fängelse upp till tre år". Som antirasism är texten en dubbel dumhet:

För det första : ska invandrare som hotas av vräkning för att en parabolantenn känna tacksamhet över att "det är värre på Kuba"?

För det andra: varför ska det vara mer OK att svartlanga parabolantennor i Sverige än i Kuba? Varför är det OK att straffa skattesmitare i Sverige och samtidigt kittlande att folk gör det i Kuba?

Historien om de fängslade parabolantennerna var het i februari-mars, inte minst i Miami, där medierna lyfte detta som ett angrep mot den fria företagsamheten och rätten till information. Det nämndes ett rättsfall där en svartlangare av parabolantennor riskerade mellan 1 och 3 års fängelse, samt historier om folk som köpt parabolantennor svart och fått böter på 500 pesos (en dryg månadslön).

De kubanska medierna talar istället om kamp mot korruption. På Kuba finns ingen löneskatt men företagen betalar skatt, inklusive egenföretagarna, däribland konstnärer och hantverkare som tjänar i hårdvaluta. Skatteintäkterna är viktiga i ett land där all sjukvård, och utbildning är gratis, där bostäder och livsmedel är starkt subventionerade, där biobiljetterna och böckerna är billiga och många kultur- och idrottsaktiviteter ofta är gratis.

Naturligtvis finns det folk som vill tjäna en extra hacka svart och folk som vill köpa. Men i resten av Latinamerika är affärerna fulla av varor som nästan inga har råd att köpa (vad som är ännu värre, många svälter!).

Handlar de hårda tagen om kampen mot rätten till fri information? Man får se satellit-tv på Kuba. Jag har själv sett på CNN och Eurosport där. Men det kostar och det är oftast institutioner, restauranger, hotell, skolor osv som har råd. Satellitantennor finns överallt på ön, särskilt på de mest avlägsna platserna på landsbygden, i skolor, i läkarmottagningar och i videosalar. Internet finns i skolor och bibliotek, samt i en mängd dataklubbar i alla kommuner. Antalet kubaner som tar datakort växer lavinartat, och inom två år kommer en optisk undervattenkabel till Venezuela att bryta USA:s blockad som har försvårat kubansk nätsurfning.

Att ha internet hemma i Kuba är svindyrt. Men inte att göra det i de gemensamma utrymmena. Begränsat? Det kanske kan man tycka i Sverige. Jättedemokratiskt, tycker majoriteten av de latinamerikanerna som nyliberalismen berövar möjligheten att betala för en timmes surfning i ett internetcafé - för att inte tala om egen uppkoppling hemma.

Noter till "Reportrar utan kläder", sid 14-15

1. RSF "Reporters sans frontières réagit aux déclarations du ministre de la Communication à propos d'Internet", 13.2 -07, www.rsf.org/article.php3?id_article=20998 (besökt 13.2-07)

2. ibid

3. Ramiro Valdés "Discurso pronunciado en el Acto Inaugural de la XII Convención y Expo Internacional, Informática 2007" www.cubaminrex.cu/Sociedad_Informacion/2007/DiscursoRamiro.htm (besökt 14.2-07)

4, 5. ibid

6. Sara Wood, "New Air Force Command to Fight in Cyberspace", US Department of Defense www.defenselink.mil/News/NewsArticle.aspx?id=2014 (besökt 27.2-07)

7, 8. se 3

9. se 1

10. Rosa Miriam Elizalde "5 estrategias en el 06: Ejército de EEUU está a la ofensiva en Internet" Rebelión 12.2-06; RamiroValdésop.cit 11, 12. ibid

13. RSF, "Pourquoi s'intéresser autant à Cuba? La réponse de Reporters sans frontières aux accusations des défenseurs du gouvernement cubain", 6.7-05 www.rsf.org/article.php3?id_article=14350 (besökt 15.7-05); Center for a Free Cuba, "About us", 2005. www.cubacenter.org/about_us/index.html (besökt 18.7-05); National Endowment for Democracy, "Description of 2003 Grants: Latin America the Caribbean", 2004. www.ned.org/grants/03programs/grants-lac.html (besökt 27.7-05); United States Agency for International Development, "Appendix A: Description of Cuba Program Grantee Activities", 2005; www.usaid.gov/locations/Latinamerica_caribbean_country/pubs/program_report/appendix_a.html (besökt 25.7-05); John M. Broder "Political Meddling by Outsiders: Not New for US". New York Times, 31st of March 1997, p.1; Allen Weinstein, Washington Post 22nd of September 1991; RSF, "Lettre ouverte à ses détracteurs", Réseau Voltaire, 12th of Sept. 2006, www.voltairenet.org/article/143413.html?var_recherche=Reporters+sans+fronti%C3%A8res?var_recherche=Reporters%20sans%20fronti%C3%A8res (besökt 12.9-06)

14. Felipe Pérez Roque, "La memoria corta del occidente", Latinoamerica, no 93, 8.1-05, p.54

15. RSF, "Internet à Cuba: un Réseau sous surveillance", 19.10-06, www.rsf.org/article.php3?id_article=19334 (besökt 27.2-07)

16, 17, 18. ibid

19. Condoleezza Rice & Carlos Gutierrez, Commission for Assistance to a Free Cuba (Washington: United States Department of State, July 2006) www.cafc.gov/documents/organization/68166.pdf (besökt 12.7-06); Nestor Ikeda, "EEUU dice que rehabilitará a Cuba en 18 meses", El Nuevo Herald, 10.7-06.

20. El Nuevo Herald, "Mensaje de Payá destaca que en isla hay desaparecidos", 18.3-05, p.23A

21. RSF "Reporters sans frontières rend publique sa liste des 15 ennemis d'Internet", 16.11-05, www.rsf.org/article.php3?id_article=15611 (besökt 25.2-07)

22. ibid

23. RSF, "La liste des 13 ennemis d'Internet", 7.11-06, www.rsf.org/article.php3?id_article=19601 (besökt 28.2-07)

24. OpenNet Initiative, "Internet Filtering Map", nov. 2006. www.opennet.net/map/ (besökt 27.2-07); José Ángel González, "Censura.net para 146 millones", 20 minutos.es, 2.11-06

25, 26, 27. ibid

Magalys – journalist på länstidningen

Zoltan Tiroler

Magalys Chaviano är 40 år och bor med sina två barn i en 3:a i ett höghus i utkanten av provinshuvudstaden Cienfuegos. Hon arbetar på lokaltidningen "Femte September". Namnet kommer av datumet på ett uppror i Cienfuegos mot Batistadiktaturen på 50-talet. Efter att tidigare ha arbetat som översättare sadlade Magalys om och studerade på Journalistinstitutet i Havanna, innan hon började på tidningen 1998.

- "5 September" grundades 1980 och var då dagstidning, berättar Magalys. "Sedan 1991 kommer den bara ut en gång i veckan, medan nätupplagan uppdateras dagligen. Det var pappersbristen då under den ekonomiska krisen som tvingade oss att minska utgivningen. Papper importeras och är dyrt. Vi hoppas att snart vara igång med daglig utgivning igen.

- Vi är 35 anställda och försöker förena nyheter och hur olika händelser påverkar vanligt folk. Vi har nyligen flyttat till "Boulevarden", stadens centrum och gågata med mycket folk. Det var en medveten flytt för att just vara nära folk.

- Upplagan är 80.000 exemplar, och det räcker inte, så det är ofta flera läsare på en tidning. Vi ger också ut specialtidningar med olika teman flera gånger per år. Tidningen är billig, 20 centavos. Man kan prenumerera och den säljs också i tidningsskiosker och av gatuförsäljare.

- Vi är ute mycket bland folk och vi får många tips. Själva plöjer vi alla möjliga tidningar och media. Själv kollar jag exempelvis regelbundet Miami Herald.

Finns det något ni inte får skriva om?

- Censur har alltid funnits överallt. Med det menar jag att med alla medier är det så, att det i sista änden är ägaren som bestämmer, i detta fall kommunistpartiets länsavdelning. Men det är redaktionen som bestämmer om anställningar och liknande. Det är vi på redaktionen som bestämmer vad vi ska skriva. Vi kan skriva om allt. Ingen utomstående kontrollerar vad vi skriver. Det finns alltså ingen förhandscensur. Vi ska hålla oss till sanningen och spegla verkligheten. Vi kritiserar korruption och byråkrati.

Hur är det med Internet? Vad censureras?

- USA hindrar Kuba från uppkoppling till det fiberoptiska nätet. Vi har väldigt begränsad bandbredd. Därför är tillgången till Internet begränsad. Tillgång till Internet i hemmen har exempelvis läkare, kulturarbetare, forskare och journalister. Dessutom finns uppkoppling på alla universitet, snart på alla skolor, postkontor och i de många ungdomsklubbarna i olika stadsdelar. Det är bara pornografi som är förbjudet på nätet. Däremot stoppas inte anti-kubanska websidor. Jag kollar själv sådana i jobbet.

Hur kommenterar du "de oberoende journalisterna"

- De är inte journalister. De får betalt för att ljuga om Kuba. Men jag måste säga att de märks inte här för ingen är intresserad av dem. Det är så uppenbart att de inte skriver som det är.

Kan en kuban köpa utländska tidskrifter?

- Det finns ingen central import av utländska tidskrifter, bland annat på grund av penningbrist. Men det finns inget förbud för enskilda att prenumerera.

Vi bläddrar igenom några exemplar av tidningen. Artiklarna täcker in det mesta, från sport och kultur till reportage (exempelvis från den lokala tullen, om kvinnliga taxichaufförer, från bergsområdena i provinsen, jordbruket, en kritisk artikel om missförhållanden i en stadsdel, industrireportage osv), kompletterat med utrikesnyheter, serier, diskussion om det höga priset på kött, personporträtt, sudoku och korsord. Kolla själv på: <http://www.5septiembre.cu>

MICHAEL MOORE,
STEVEN SODERBERGH
OCH BENICIO DEL TORO

De har det gemensamt att de alla besökte Kuba första veckan i mars. Bara som ännu ett uttryck för hur Havanna börjat dra till sig allt fler stjärnor på film- och musikhimlarna som t ex Sean Penn, Gael García Bernal och Sting.

Och många verkar vilja bo på klassiska Hotel Nacional där stjärnor av ett annat slag trängdes på 40- och 50-talen. Moores filmer har visats på Kuba, och för att han inte ska riskera att bötfällas för det i USA sker det nog utan ersättning (handel med fienden). Detsamma gäller Soderberghs "Traffic". EFE 070308

USAs blockad och motaktioner. Hilton Europa fick ge sig!

USA DRAR ÅT SNARAN

Alexander Acosta, åklagare i Florida, informerade att myndigheten i oktober 2006 bildat en särskild arbetsgrupp för att inskräpa sanktionerna mot Kuba. Listan på företag som drabbats visar att Bush tänker gå hur långt som helst i sina försök att strypa Kuba.

Det är många myndigheter i USA som har till uppgift att se till att blockaden efterlevs: finansdepartementets avdelning för kontroll av utländska tillgångar, FBI, skatteverket, invandrar-, tull- och handelsdepartementen samt kustbevakningen. De som bryter mot blockadvillkoren ska i ökad utsträckning spåras upp och åtalas och kan straffas med upp till tio års fängelse och böter på upp till en miljon dollar.

I över tio år har USAs State Department skickat hotbrev och pressat utländska företag att överge sina affärer med Kuba. Bland adressaterna finns kanadensiska Sherit, mexikanska DOMOS, israeliska BM Group, Motores Internacionales S.A. från Panama och spanska hotellkedjan Sol Melia m fl. I november 2006 gav de schweiziska bankerna Credit Suisse och UBS efter för hoten från USA och avbröt sina affärer med Kuba. AIN 070201, översättning Arrhed

JOURNALISTERS BETALNINGAR STOPPADE

I januari blev Tom Fawthrop förbryllad när han inte fått betalt av Sydney Morning Herald för en artikel om Kubas sjukvård. På frågan om varför fick han svar från Citibank Global: "Genom USAs sanktioner har din betalning stoppats på grund av dess referenser till kubanska läkare. Avdelningen för kontroll av utländska tillgångar begär förtydligande. Var snäll att meddela detaljer om kubanska läkare och syftet med denna transaktion". Förra året blev USA-författaren Ann Louise Bardach som skrivit "Cuba Confidential" förvånad då hon inte fick betalt av Channel Four Film för medverkan i dokumentären "638 sätt att mörda Castro". Hon tog upp saken med produktionsbolaget i London och de sa att betalningen gått iväg men stannat i USA på grund av ordet "Cuba" fanns med i betalningsreferensen.

När "Cuba Solidarity Campaign" med kontor i norra London behövde en ny dator, tog de kontakt med Dell. Beställningen accepterades men några dagar senare kontaktades de av Dell, vars huvudkontor ligger i Texas, som ville ha information om bestämmelseort för datorn. De förklarade att den var avsedd för kontoret i London. Dell ville då veta organisationens tillgångar och namn på styrelsemedlemmar. De beslutade då att köpa datorn på annat håll.

"Det faktum att en organisation, med säte i Storbritannien, förhindras att köpa en Dell-dator för användning i sitt London-kontor, visar de långtgående effekterna av en blockad som tvingar på brittiska medborgare USAs trångsynthet och orimlighet", säger Rob Miller för Cuba Solidarity Campaign. Guardian 070205, översättning Arrhed

USAS KUBA-BLOCKAD BLEV PLÖTSLIGT SYNLIG

Den svenska allmänheten fick i början av januari tillfälle att upptäcka USA:s blockad mot Kuba. Medierna informerade om att en kubansk affärsdelegation vägrats ta in på på Scandichotellet i Oslo. Den USA-ägda hotellkedjan hänvisade till US-amerikanskt förbud mot handel med Kuba. Svenska Diskrimineringsombudsmannen skulle undersöka om Scandics agerande skulle kunna innebära ett brott mot

diskrimineringslagstiftningen. Expressen gjorde ett försök att övernatta på Scandic i Stockholm med egen Fidel-dubbelgångare men blev snabbt utkastade.

- Det är tråkigt att neka gäster, men vi måste följa USAs lag, säger Scandics informatör Christina Karlegran till tidningen.

- Det är ett klassiskt exempel på hur USA försöker få sin lag att gälla utanför landets gränser, säger till Expressen professorn i folkrätt Ove Bring, och menar att europeisk och inte USA-lag ska gälla i Europa.

För den del av mänskligheten som insuper sin omvärldskunskap ur mer allsidiga källor än Rapport och Discovery Channel är USA:s blockadpolitik mot Kuba en ständigt aktuell källa till upprördhet över sakernas tillstånd i världen.

Blockaden startades den 12 februari 1959, knappt 40 dagar efter revolutionens seger den 1 januari. Då beslutade USA att inte återlämna 424 miljoner dollar som diktatorn Batistas anhängare hade stulit från statskassan när de flydde till Miami. Ett par månader senare skulle USA:s statssekreterare kalla dessa "inledande aktioner" för "ekonomisk krigföring". I ett officiellt dokument från den 6 april 1960 skriver USA att alla tänkbara metoder måste användas "för att stoppa pengar och förnödenheter till Kuba (...) och därmed orsaka svält, desperation och regeringens störtande". Jorge Capelan

LABOUR KRÄVER REGERINGSAKTIONER

Bushadministrationen har trappat upp sin öppna utpressning mot företag runt om i världen för att tvinga dem sluta handla med Kuba och istället efterleva den extraterritoriella lagstiftning som utgör en del av den kriminella blockad mot Kuba som pågått i över 45 år. USA försöker tvinga andra nationer att avstå sin suveränitet och respektera egenmäktiga USA-lagar som Torricelli-lagen från 1992 och Helms Burton lagen från 1996. I Storbritannien berättade en talesman för Hilton-kedjan för tidningen Guardian att alla filialer nyligen fått instruktioner att inte upplåta rum åt kubanska delegationer, för att på så sätt trappa upp den ekonomiska, handels- och finansiella krigföringen mot Kuba. Nyhetsbyrån EFE citerar Linda Bain, vice VD för Hilton Communications, att de som inte följer USAs påbud kan bötfällas och anställda som reser till USA kan arresteras. Hilton i Oslo vägrade hyra ut rum till kubaner inbjudna till en turist- och handelsmessa. Det är bara en av många skandaler som orsakats av Washingtons försök att hindra handelsutbyte med Kuba. För ett år sedan, kastades en kubansk delegation ut från Maria Isabel Sheraton hotell i Mexiko City på order av USAs Finansdepartement. Avsikten var att hindra US-amerikanska och kubanska affärsfolk från att diskutera energifrågor. Mexikos regering bötfällde Sheraton på 60.000 pund för att de avvisat de sexton kubanska gästerna. Enligt Guardian reagerade ordförande i brittiska Labour-gruppen i parlamentet, Ian Gibson, omedelbart på Hiltonkedjans diskriminering av kubanska gäster och uppmanade utrikesministern Margaret Beckett att kraftfullt fördöma hotellbojkotten.

HILTON HÄVER BOJKOTTEN MOT KUBANER

Hilton hävde igår sin bojkott mot kubanska delegationer i Europa. Steget togs efter att fackföreningar och parlamentsgrupper i Europa meddelat att de planerade att bojkotta Hilton efter att en kubansk handelsdelegation inte fick bo på ett Hiltonhotell i Oslo och förklarades utestängda också från hotellkedjans övriga hotell i Europa.

Parlamentsledamöter som hade utmanat bojkotten välkomnade Hiltons beslut. Colin Burgon, ledamot från Elmet Leeds, sa: "Det är ett genombrott för dem som vill se rent spel när det gäller Kuba." The Guardian 070302, översättning Arrhed

BRITTISKA PARLAMENTETS VICE TALMAN

LOVORDAR KVINNORNAS FRAMSTEG

Sylvia Heal, förste vice talman i det brittiska parlamentet, började sitt besök på Kuba som gäst hos kubanska parlamentet där hon träffade talmannen Ricardo Alarcon. Hon hade också möten med poeten och parlamentariskern Roberto Fernandez Retamar, ordförande för Vänskapsgruppen Kuba-Storbritannien, och med Teresa Vicente som är chef för utrikesministeriets Europaavdelning. Sylvia Heal besökte också den 16:e internationella kubanska bokmässan i fortet Morro-Cabana. Av särskilt intresse för Sylvia Heal var mötet med parlamentarikern och tillika kvinnoförbundets generalsekreterare Yolanda Ferrer. På huvudkontoret fick hon veta att kvinnorna utgör 46 % av arbetskraften och 38 % av parlamentarikerna, en siffra som enligt Yolanda Ferrer är under målet men väsentligt högre än de 3 % som gällde vid bildande av kvinnoförbundet. Hon pekade också på att kvinnorna utgör 62 % av de mer än 600.000 universitetsstudenterna och 48 % av forskarsamhället. Granma/AVN 070212-13, översättning Arrhed

PORTUGALS MILJÖPARTI PÅ BESÖK

En officiell delegation från Portugals Miljöparti besökte Kuba i mitten av mars. Maria Manuela Cunha, Jose Miguel Goncalves och Rogerio Cassona, i partiets verkställande utskott, träffade Fernando Ramirez, chef för kommunistpartiets internationella avdelning, och lovordade den gröna revolutionens framsteg på Kuba. Under detta första besök blev de särskilt imponerade av de åtgärder som vidtagits för att bevara miljön, som de kunde se i Las Terrazas, Pinar del Rio och Zapata-träskan i Matanzas. Cunha talade också om de samtal de haft med människor i ett landsbygdssamhälle och hembesök de gjort i Pinar del Rio. Där såg de den lågenergiutrustning som energimyndigheten försett familjerna med. De tog också upp de stora investeringar som görs i forskning och social utveckling och det höga folkliga deltagandet. Granma, 070317, översättning Arrhed

MÖTE MED TALMANNEN I ITALIENS PARLAMENT

Under sin rundresa i Europa träffade Kubas utrikesminister Felipe Perez Roque, talmannen i Italiens deputeradekammare, Fausto Bertinotti. Innan dess hade Roque under torsdagen fört samtal med ordföranden i senatens utrikesutskottet. Syftet var att stärka de ekonomiska och politiska förbindelserna mellan länderna. ACN 070316, översättning Arrhed

SOLIDARITETEN VÄXER

Solidaritetsrörelsen med Kuba växer för varje dag i Europa, säger Kubas utrikesminister Felipe Perez Roque, hemkommen från en givande resa i Europa. Resans mål uppnåddes, inklusive återaktivering inom UNESCO av den Alliansfria Rörelsens arbete, som leddes av Kuba. "Vår insats i Rådet för Mänskliga Rättigheter är också viktig. Vi avslöjade de USA:s allierade som kampanjer för att kunna fortsätta använda rådet för sina egna intressen", tillade han. Washington försöker skydda sig från kritik genom påtryckningar, trakasserier och bestraffningar mot de länder som inte ställer upp på USA:s sida. Prensa Latina 070319, översättning Arrhed

NORDISKA VINTERBRIGADEN

förlorade vänskapsmatchen mot kubanerna, men solidariteten var det inget fel på.

SPANIEN GÅR ETT STEG LÄNGRE, UTRIKESMINISTERN PÅ KUBA-BESÖK

Det var spanska "Folkpartiet", PP, med stark band till de gamla franquisterna, som för USAs räkning 1996 drev igenom EUs "gemensamma hållning" med satsning på regimskifte på Kuba och stöd till USA-grupperna där. Det var också PP:s Aznar som drev igenom EUs egen sanktionspolitik mot Kuba i juni 2003. Men också spanska socialistpartiet, och statsminister Zapatero, som efter valsegern våren 2005, fick EU att mildra sanktionerna i juni 2005. Sedan dess har högerflygeln i EU, med Tjeckien och Polen i spetsen drivit på hårt för att skärpa sanktionerna, med sikte på att få igenom detta under tyska ordförandeskapet. Det finns redan ett textförslag, delvis hemligt (precis som förlagan, Bush-planen), som går ut på detta, men som har svårt att få stöd av alla medlemsstater, dvs det consensus som behövs för att ändra politiken.

I det läget tog Spanien ledningen igen. Som första utrikesminister som besökt Kuba sedan 1998 (dvs efter beslutet om den "gemensamma hållningen") reste Spaniens Miguel Angel Moratinos till Havanna i början av april, och slöt samarbetsavtal med Kuba. Han hade med sig ett egenhändigt handskrivet brev från den spanska kungen till president Fidel Castro.

Det väckte ilska reaktioner såväl från Tjeckien som Polen, och de USA- och EU-stödda grupperna på Kuba. De senare vägrade förnärmat att acceptera en inbjudan till samtal på spanska ambassaden, eftersom det skulle äga rum dagen efter utrikesminister Moratinos hemresa.

Förutom Tjeckien och Polen tillhör Holland, Danmark och Sverige de som vill skärpa sanktionerna, medan Spaniens samarbetspolitik får öppet stöd av Portugal, Italien, Grekland, Cypern. Frankrike och Irland motsätter sig både skärpning av sanktionerna och utökade kontakter med Kuba.

NATIONALISTISK RYGGMÄRGSREAKTION
FRÅN SVENSKA MEDIA:

*Ve den som kritiserar
Kungariket Sverige!*

Eva Björklund 07 03 22

Kärnan i Kubas kritik är att Carl Bildt i sitt tal om mänskliga rättigheter i världen med tystnad förbigår Irak, Guantanamo, Abu Ghraib, Afghanistan.

Som representant för Sverige talade utrikesminister Carl Bildt inför FN:s Råd för Mänskliga Rättigheter i Genève den 12 mars, veckan före 4-årsdagen av USAs och allierades anfall på Irak. Om svenska media offentliggjort hans tal skulle det antagligen väckt kritik även i delar av det svenska samhället. Till och med i de krigshetsande kretsar som dominerat i media har bekymrade röster höjts mot USAs och allierades brutala framfart i Mellanöstern och uppenbara brott mot folkrätt och mänskliga rättigheter.

Men varken EU eller Sverige har ansett det värt mödan att öppet uttala sig mot dem på det sätt som betydligt mindre förseelser i mindre och fattigare länder kraftigt fördöms och bestraffas. I den del av världen där folkflertalet bor, rättslösa mot övergrepp från USA och allierade, uppfattas detta som uttryck för cynism och hyckleri av de som framställer sig själva som den mänskliga civilisationens krona med självpåtagen rätt att mästra "de andra". Kuba är ett av de få fattiga länder som vågar tala klarspråk om detta nykoloniala översitteri.

Så talade Carl Bildt 12 mars

I 9 minuter talade han om

- att regimer som kränker medborgarnas rättigheter ofta också är de som hotar internationell fred, och stabilitet – han nämnde inte USAs och allierades förödande brott mot fred och stabilitet i Irak och Afghanistan
- att de senaste åren har framstegstakten när det gäller demokrati och rättsamhälle dämpats – han sade inte förbytt i bakslag och nämnde inte USAs och allierades anfallskrig, ockupation, rättsövergrepp och systematiska brott mot grundläggande medborgerliga rättigheter
- att nya auktoritära regimer inför restriktioner för användning av internet – men menade inte USA och dess blockad som förhindrar och fördyrar kubanernas användning av internet och förbjuder dem att logga in på USA-bolagens hemsidor, som Disneys, Time Warners m fl
- att brotten mot mänskliga rättigheter måste bemötas kraftfullt och objektivt, och nämnde faktiskt att de begås på ockuperat område i Palestina, men inte av vem, och nämnde Sudan, men sedan kom USAs favoritlista på skurkstater där Kuba finns med – men fortfarande inte en stavelse om USA och allierades övergrepp
- att dödsstraff måste överges, och han nämnde Iran, och med beklagande Irak, men framför allt Kina – och fortfarande lyste husbonden USA med sin frånvaro
- att risken är stor för justitiemord och avrättning av oskyl-

diga i repressiva regimer – men drog inte slutsatsen att USA är en sådan

- att utomrättsliga avrättningar förekommer i Sri Lanka – men glömde USAs och Israels välkända och högteknologiskt ledande praktik på området

Diplomatisk kris 21 mars

Vad som föranledde svenska media att den 21 mars skapa en diplomatisk kris över Kubas bemötande 9 dagar tidigare av Bildts ord till MR-Rådet, undandrar sig vår kännedom. Men den nationalistiska upprördheten över att ett litet fattigt land som Kuba anklagade vår höge representant för cynism och hyckleri är avslöjande. Det är också den starkt tendentiösa mörkningen av Bildts tal och förvridningen av det kubanska bemötandet. Varken Bildt eller media brydde sig ens om att ta reda på vad den kubanske ledamoten har för namn, säkra som de är att ingen kommer att komma till tals med kritisk granskning av vad som egentligen sagts och av vem.

Kubas representant i MR-Rådet – Rodolfo Reyes Rodriguez - kritiserade inte Bildt i första hand för att han kopierade USAs prioriteringslista när det gäller påstådda brott mot mänskliga rättigheter, en lista där Kuba finns med av helt andra skäl. Den kubanska upprördheten gällde mycket tydligt Bildts förtigande av USAs grova brott: "Cynismen och hyckleriet i hans ord är helt enkelt förfärande, liksom Sveriges medskyldighet. Hur kan han tala om läget för de mänskliga rättigheterna i världen utan att nämna tortyrcentrat i Guantanamo? Hur kan han tala om läget för de mänskliga rättigheterna utan att nämna de krigsförbrytelser som begås av USAs ockupationstrupper i Irak? Hur kan han i denna sal tala om läget för de mänskliga rättigheterna utan att nämna de hemliga flygningarna och de spöklika tortyrcentraler som etablerats i flera länder i Europa, och som flera av dem varit medskyldiga till, denna process och praktik som Sverige inte på något sätt står utanför."

Det är en grov förolämpning inte bara mot Kuba utan mot alla mänskliga värden att hävda att brott mot mänskliga rättigheter begås på Kuba utom på den del av ö-riket som är ockuperad av USA och där människor hålls fängslade i årtal i total rättslöshet och rutinmässig fysisk och psykisk miss-handel och tortyr. Svenska medias ryggmärgsreaktion mot Kubas kritik och deras självklara uppslutning på Carl Bildts högdragna översitteri är förfärande.

BERLINMÖTE FÖR KUBANSKT REGIMSKIFTE

Bildts lyckade försök att med medias hjälp framkalla en diplomatisk kris med Kuba faller in i mönstret av starkt ökad massmedial smutskastning av Kuba i Europa, och Sverige. Syftet är att stödja tyska ordförandeskapets ambition att innan halvårsskiftet driva igenom USA:s beställning att EU också ska skärpa sina sanktioner mot Kuba. Den 25-27 april ska Bildts tyska kollega och EU-parlamentets vice ordförande leda ett europeiskt kampanjmöte mot Kuba i Berlin. Kallelsen har utgått från USA-finansierade tjeckiska "People in Need", vilkas tjänster Bush-regimens plan för återkolonisering av Kuba framhåller tillsammans med "Reportrar utan gränser". Förutom dessa européer, säkert också likar från Sverige, kommer välkända representanter för den Miami-kubanska extremhögern i Kubansk-Amerikanska Stiftelsen, paraplyorganisation för ett dussintal terroristgrupper. Parallellt ordnas en "Kubafestival" i Stockholm.

Bland talarna fanns tidigare socialdemokratiska riksdagsledamoten Kaj Nordqvist. Sollefteåbon Osvaldo Alfonso, väntar på sin tur. Han ser sig som möjligt blivande minister i en USA-ledd regering, under ståthållaren Mc Carry. Bland talarna fanns också en representant från Amnesty International

DIPLOMATISK KRIS GICK UPP I RÖK

När Carl Bildt på en pressträff i riksdagen onsdag 21 mars gick till angrepp mot Kuba drog han också till med anklagelser om att Kuba skulle ha öppnat svenska diplomatsäckar. Detta påstående spreds sedan okritiskt vidare av snart sagt alla svenska medier.

Det verkar besynnerligt att Kuba, som hittills aldrig anklagats för något sådant av någon ambassad plötsligt skulle ha givit sig på Sveriges diplomatpost. Men i ljuset av vissa EU-länders allt mer desperata ansträngningar att på USAs uppdrag driva igenom EU-sanktioner mot Kuba verkar en "diplomatisk kris" med Sverige passa som hand i handske.

Först två dagar efter Bildts utspel i Stockholm framförde Sveriges ambassad i Havanna dessa anklagelser på ett möte med biträdande protokollchefen på Kubas UD. Detta enligt vad Håkan Malmkvist, chef för Amerikaenheten på UD, meddelade Proletären som ställt frågan, antagligen den enda tidning som brydde sig om att kolla utrikesministerns påstående.

Enligt Proletären nr 13 kallade kubanska UD:s Europaenhet redan dagen därpå, lördag 24 mars, upp svenska ambassaden och meddelade att deras undersökningar visat att inga kubanska myndigheter har befattat sig med den aktuella postsäcken som levererats till ambassaden av en internationell transportfirma. Diplomatsäck transporteras och hanteras av privata företag bland annat DHL. Proletärens reporter Lars Rothelius frågade Håkan Malmkvist om han kunde bekräfta detta, kunde det vara som kubanerna säger?

– Det finns olika lösningar för diplomatsäck. Jag vet att DHL sköter sådant, men jag kan inte säga vem som hanterat den aktuella säcken, förklarade Håkan Malmkvist.

Kuba har gjort en utredning. Vi kan inte göra annat än konstatera det resultat de kommit fram till.

SEGT KRIST-LIBERALT KUBAMÖTE

Silc, Swedish International Liberal Center, och Kic, Kristdemokratiskt Internationellt Center, höll möte den 19 mars i Riksdagshuset till stöd för de kubaner som dömts för samarbete med USA för att störta den kubanska regeringen. Ett 30-tal personer var närvarande. Mötet var inte brett annonserat, utan mer ett internt möte med korta appeller mot Kuba. , Silc och Kic får några miljoner från SIDA för att "främja demokrati" på Kuba. De har givit ut ett antal skrifter mot Kuba, däribland Silcs "Kubavår" och Silc/Kics "Kubas politiska fångar" både på svenska och spanska. Därtill finns en tidning på spanska, "La Primavera de Cuba", utgiven i Sverige. De bjöd på mycket vin, smörgåsar och fiolmusik.

Det intressanta med mötet var dess brist på kampvilja, inte ens mot Kuba, inte heller mot den svenska regeringen för att öka sina aktiviteter mot Kuba. Det var ett sömnigt möte.

Torbjörn Björkman

SILC STÖDER USAS BLOCKAD

Folkpartiets SIDA-finansierade organisation till "stöd för demokrati" i utlandet går emot EUs, svenska regeringens och hela världens politik - utom USAs, Israels, Marshallöarnas och Palaus - genom att stödja den blockad som FN:s Generalförsamling för 16:e året i rad krävt upphöra. Nedanstående kunde läsas på Silcs hemsida 070219:

Silc debatterar Kuba på The Economist.com:

INGA KYCKLINGAR TILL KUBA

I förhandlingar med Kuba måste man alltid ställa krav om politiska och civila rättigheter, skriver Mae Liz Orrego Rodríguez: I er artikel "Cuba and Dixie – Chickens for Cuba" om hur USAs Sydstater är angelägna att öka handeln med Kuba verkar ni antyda att embargot mot Kuba borde hävas, åtminstone delvis. Artikeln avslutas med kommentaren "Så vad sägs om mer kubanska cigarrer och rom för Amerika?"

En sådan handel skulle motverka sitt syfte. Alla lättnader i embargot måste kopplas till krav på kubanska regimen att tillåta grundläggande friheter för sina medborgare. Ett krav som måste uppfyllas innan någon lättnad genomförs av embargot är omedelbar frigivning av de över 300 politiska fångarna. Det är utomordentligt viktigt att också eftersträva ekonomiska reformer i ö-nationen innan USA öppnar handeln. Ett flertal kubaner vill driva egna företag, och det nekades dem. Även om embargots framgång med rätta har ifrågasatts skulle vi, om vi innan vi lättar på embargots restriktioner underlåter att tvinga Castro och hans regim att genomföra reformer, låta ett tillfälle gå förlorat för det kubanska folket och alla de som i vår värld kämpar för frihet. Vad sägs om politiska rättigheter och ekonomisk frihet för kubanska folket efter nästan 50 års diktatur? Mae Liz Orrego Rodríguez

Swedish International Liberal Centre

(översättning EB)

KRIGSHETSARE

Riksdagsledamoten för Folkpartiet, Fredrik Malm, som tillhör de hätskaste i Mae Liz Orregos kretsar, lobbade hårt för att Sverige skulle ansluta sig till kriget mot Irak. Och nu, inför USAs planer på att gå vidare till Iran, är han lika ivrig: USA in i Iran, är hans nya slagord.

Socialistiskt Forum i Uppsala

Per Olov Lennartsson

Den 4 mars var det Socialistiskt Forum i Uppsala med möten om Kuba, Venezuela, Mediastrategi, Klass och makt, Svensk militarism och Ekonomisk demokrati. Sammanlagt deltog mer än 200 personer, många ungdomar, i stället för att njuta av det soliga vårvintervädret.

"Hur bör vi förhålla oss till Kuba?" Det var temat för Kubamötet som lockade drygt 50 personer. Eva Björklund inledde om hur Sveriges och massmedias hållning till Kuba under de senaste 15 åren förändrats i negativ riktning, oavsett regering. Samtidigt har svårigheterna ökat att sprida information om de framsteg som kubanerna gjort. Idag bedrivs svenskt samarbete med exilkubanska grupper i Miami, Sverige har anammat USAs politik att sprida 'demokrati' genom National Endowment for Democracy (NED) samt anslutit sig med en "transatlantisk länk" till USA.

Eva menade att demokrati i denna imperialistiska tappning tjänar som förevändning för den nyliberala, nykoloniala globaliseringen på samma sätt som kristendomen under kolonialismens århundranden. Hur skall vi då förhålla oss till USAs och EUs projekt för regimskifte på Kuba?

Om vi vill stå upp för Kubas rätt till självbestämmande, det Olof Palme kallade de små staternas rätt mot supermakterna, kan vi då samarbeta med NED, 'International Committee for Democracy in Cuba' och terroristorganisationer i Miami som flera riksdagspartier gör? Eller med kubaner som går som barn i huset på USAs intressekontor i Havanna?

Hon uppmanade åhörarna att tänka efter: Vad är det för alternativ till den reellt existerande USA-ledda kapitalismen, som vi tror kan exporteras till Kuba, inte minst med tanke på vad som nu sker med den svenska modellen som nu systemskiftas för fullt?

Därefter presenterade Anna Ardin från socialdemokratiska studentföreningen Laboremus och Kaj Nordqvist, tidigare riksdagsledamot för SAP, sin syn. Kajs medverkan var inte annonserad i förväg och verkade vara ett sent påkommet försök att ge stöd till Anna.

Hon berättade att Laboremus ekonomisk stöder en gruppering på Kuba, Corriente Socialista Democratica (CSD) med ca 100 medlemmar. Det sker genom studiecirklar, insmuggling av datorer och böcker, bla FNs deklaration om mänskliga rättigheter som kubanerna inte skulle känna till. HIV/AIDS insatser ingår då Laboremus misstror officiell kubansk statistik. Anna har varit på Kuba tre gånger. Hon har inte sett några tecken på att CSD eller enskilda får ekonomiskt stöd från USA. Och säger att läget är förvirrat pga Fidels sjukdom och att samhällssystemet sannolikt kraschar när han dör. Men om hjälp erbjuds från utlandet kan de sociala framstegen räddas. Slutligen att USA och Fidel har gemensamt intresse av att vidmakthålla blockaden, som hon liksom USA kallar för embargot.

Kaj berättade att SAP står för social marknadsekonomi och inte har ändrat sin politik, utan att världen har förändrats. SAP är demokratiskt, arbetar mot diktaturer och ser som sin uppgift att sprida svensk demokrati i världen. Han påstod att

Kubas ekonomi var dåligt skött även om vissa framsteg hade gjorts sedan 1959. Han talade om förtryck och avsaknad av mötes-, yttrande- och pressfrihet, att större respekt borde visas exilkubanerna osv. Utan att uppge källor påstod han att bara mellan 40 och 49 % av kubanerna stödjer sin regering. Han hyllade EUs hållning att enhälligt rösta både mot embargot (blockaden) och mot Kubas brott mot mänskliga rättigheter. Slutligen menade Kaj att USA har försvagats och därmed inte längre utgör något direkt hot mot länderna i Latinamerika.

Ett villkor för Laboremus medverkan var att det inte skulle bli någon debatt mellan paneldeltagarna. Men efter att Anna och Kaj givit en rad bristfälliga svar på frågor från publiken gick Eva ändå in med två tillrättalägganden: dels att FNs deklaration om mänskliga rättigheter är vitt spridd på Kuba, och att Annas påstående om motsatsen visar på mycket begränsad kunskap om verkligheten, dels att ordföranden i Laboremus vänorganisation CSD regelbundet, senast i december, besöker USAs intressekontor i Havanna för överläggningar med chefen. Detta publiceras också regelbundet i Miami Herald.

REVOLUTIONSKALAS I JANUARI.

Drygt 100 Kuba-vänner firade revolutionens 48-årsjubileum på Husby Träff i Stockholm 27 januari.

MÖTE I ESKILSTUNA - FOKUS PÅ LATINAMERIKA.

Svensk-Kubanska Föreningen och NBV (Nykterhetsrörelsens Bildningsverksamhet) arrangerade lördagen den 13 januari ett möte under rubriken *Latinamerika i fokus*.

Det inleddes med Venezuela och dokumentärfilmen *Statskupp framför kameran*, som gjordes av ett irländskt filmteam under statskupsförsöket mot Hugo Chávez' regering, i april 2002. Filmen visar bland annat hur oligarkens medier direkt, konkret och aktivt medverkade i kupsförsöket.

Eva Björklund knöt i sitt anförande an till filmen, och underströk den avgörande betydelse som den lyckliga utgången av händelserna dessa kritiska april dagar fick för utvecklingen av det latinamerikanska politiska landskapet. Sin beskrivning och analys av det pågående skeendet sammanfattade hon med den hoppfulla formuleringen: "Bolívar är på väg att besegra Monroe". Latinamerika samarbetar äntligen igen för oberoende och självbestämmande.

Efter det att Eskilstunafotografen Niklas Persson visat foton från Havanna berättade ambassadör Ernesto Meléndez om den aktuella situationen på Kuba, om förhållandet till den pågående processen i Latinamerika och om det hot som Bushplanen för annektering av Kuba utgör. Den antiimperialistiska beredskapen och solidariteten måste vara stark om de krafter som kämpar för en anständig värld skall nå seger i den nu pågående kraftmätningen. Ambassadören underströk också vikten av ett uthålligt solidaritetsarbete för frigivningen av de nu i USA orättvist fängslade fem kubanerna, som försvarat sitt land mot terroristiska angrepp.

Rolf Bergkvist talade om fördjupningen av samhällsordningen i Venezuela, och de problem man brottas med, och redogjorde också för de samtal han haft med företrädare för olika sociala rörelser i Bolivia. Liksom Eva Björklund underströk han att imperialismen agerar på olika fronter och att en kraftmätning förestår, vars utgång inte är given. Men han delade även hennes mening att utvecklingen i ett historiskt perspektiv är oerhört hoppgivande. Och avslutade med att vi som lever i Europa måste kämpa för att besegra den nyliberala politiken här hemma.

UPPVAKTNING OM DE FEM

"Kommittén Frige de fem" uppvaktade i slutet av mars Utrikesdepartementet där vi togs emot av departementsrådet Per Norström, biträdande chef för Amerikaenheten och Kubaansvariga Hanna Lambert. Inledningsvis sammanfattade Tomas Widén det som hänt i frågan om De fem. Därtill frågade han om Carl Bildts anklagelse om att Kuba öppnat kurirpost till svenska ambassaden i Havanna. På det svarade Norberg att det nog var en förhastad slutsats, att UD saknar bevis för att Kuba öppnat postsäckar, att UD dock fortfarande undersöker frågan.

På frågan om vad UD kan göra i frågan om de fem svarade Per

UTSTÄLLNING I JÖNKÖPING

Nyligen ordnade Svensk-Kubanska Föreningen i Jönköping en vernissage med tavlor av den kubanske målaren Alberto Cancio. I den fina utställningslokalen hade vi förutom ett 30-tal verk av Alberto också en hel del Kubamaterial. Vernissagen besöktes av ca 130 personer under de tre dagar den varade. Många stannade till och undrade kring de fem tomma stolarna vi ställt upp. Ett lyckat arrangemang och flera nya kontakter. Vi har 15 tavlor kvar så om någon vill ställa ut dem så hör av er till Jönköpingsavdelningen: kubajonkoping@hotmail.com

Norström att han har förtroende för USAs domstolsväsende, att domstolarna fungerar som självständiga myndigheter, att det därför är svårt för Sverige att ta upp frågan med USA-myndigheter.

Just domstolarnas formella självständiga roll fick Wayne S Smith, som en gång varit chef för USA:s intressekontor i Havanna, att rubricera en artikel om rättegången mot De fem: "A Sad Day in the History of American Justice", En dyster dag för USA:s rättshistoria. Tomas Widén citerade detta och gav boken "Superpower Principles", där Waynes artikel finns upptryckt, till UD:s tjänstemän. Det blev ett bra möte som vi hade all anledning att vara nöjda med. Torbjörn Björkman

HABANEROS I HAVANNA.

Anders Risings foton av Havannabor ställdes ut längs ett av huvudstråken i Gamla Havanna i januari. En ovanligt grepp, men mycket uppskattat av alla som passerade, såväl Havannaborna själva som turisterna. När fotoboken *Habaneros - Möten i Havanna* (foto Anders Rising, text Maria Sandblad) kom för några år sedan presenterades den av Cecilia Öfverholm i Resumé med orden "De möten som ackompanjeras av Maria Sandblads texter ger dock bilden av hårt arbetande och målmedvetna individer, vare sig okända eller världsberömda. Alla har de en dröm, de är starka och finns till. En underbar bok på alla plan. Den passar utmärkt väl synlig på ett bord, men lika bra välläst och tummad. Para siempre! Köp den. Betyg 5 av 5 möjliga: Ruskigt bra!"

KONTAKTADRESSER

Svensk-Kubanska Föreningen
ordf. **Martin Österlin**, tel 031-711 07 99
Achim Rödner, förbundssekreterare
Drottninggatan 89-91,
tel/fax 08 - 31 95 30
Box 45 065, 104 30 Stockholm
svensk.kubanska@swipnet.se

Lokalavdelningar

GOTLAND: Bo Ekman, 0498-240 539,
Klausevägen 2, 620 20 Klintehamn

GÖTEBORG: Inger Johansson, 031-53 49
24, Sommarvädersgatan 52, 418 33
Göteborg

MALMÖ, LUND, SKÅNE: Ana Maria Sabio
ana.sabio@bolina.hsb.se

NORRKÖPING: Marta Gutierrez, 011-17 41
70, Torsten Fogelqvistgatan 9, 603 76
Norrköping.

STOCKHOLM: Märith Halmin
marit.halmin@hotmail.com

UPPSALA: Kerstin Olerud, 018-32 33 27,
Kungsgården 4, 755 94 Uppsala.

Hemsida: <http://www.svensk-kubanska.se>

VÄSTERÅS: Björn Berggren, 021-12 11 17,
Djäcknegatan 24, 722 15 Västerås.

JÖNKÖPING: Zoltan Tiroler, 036 - 174140,
kubajonkoping@hotmail.com

Lokalgrupper:

ESKILSTUNA: Tomas Widén, 016-13 97
22, Nybrogatan 5 A, 632 20 Eskilstuna

HALMSTAD: Inka Persson, 035-178178,
Strandåkersgatan 12A, 30239 Halmstad

HULTSFRED: Rolf Lif, 0495-41967,
Bygatan 9, 57736 Hultsfred

LUND: Alonso Acosta Rivera, 046-20 16 43,
Flygelvägen 30, 224 72 Lund

LYSEKIL: José Hernandez, Badhusberget
14 B, 453 32 Lysekil

SUNDSVALL: Bertil Olsson, 060-10 13 57,
Bågevägen 41 A, 856 52 Sundsvall.

UDDEVALLA: Eva Jaksjö, 0522-15249, Södra
vägen 17, 451 40 Uddevalla

UMEÅ: Mats Strandberg, 090-42376,
Degernäs 502, 905 80 Umeå

VÄXJÖ: Jaime Pedraza, 0470- 238 03,
Södra vägen 6, 360 32 Gemla

ÖSTERSUND: Björn Håkansson, 063-
122403 Lottgatan 30, 831 46 Ö-sund
Kontaktpersoner:

BODEN: Anna-Greta Wallmark, 0921-108
11, Jakobsgatan 11 B, 961 62 Boden

HELSINGBORG: Rutger Assarsson,
Bronsåldersvägen 15, 265 32 Åstorp

HUDIKSVALL: Thomas Thornell, 0650-
941 35, Ankarg. 29 b, 824 42 Hudik

KRAMFORS: Jan Wallin, 0612-14882,
Ljungvägen 2. 872 32 Kramfors

LULEÅ: Rolf Viklund, 0920-26 90 15,
Höstvägen 40, 976 33 Luleå.

NYKÖPING: Jan Bergsten, 0731 43 33
06, Nöthagsvägen 9, 611 39, Nyköping.

PAJALA: Erik Zakrisson, 0978-560 15,
Huuki 5368, huuki 108

VALDEMARSVIK: Karl Tingström,
0123-32011, Vangsten, Hasselbacken,
615 91 Valdemarsvik

HALLSBERG/ÖREBRO: Göte Mölleby,
0582-134 38, Västra Storgatan 68,
69430 Hallsberg